

МІЄТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ГРУДЕНЬ • 2008 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 10/49 •

2-3 стор.

УГКЦ отримала статус репресованої Церкви

Будівництво Патріаршого Собору завершиться восени 2010 р.

Владика С. Дмитерко: передсмертне спростування

4-5 стор.

Папа Венедикт XVI прокоментував про кризу ще 23 р. тому

Ватикан і The Beatles

Американський священик відмовився причащати прихильників Обами

6-7 стор.

Церква і політика. Як насправді помер патріарх Алексій II

Які титули належать Ісусові Христові?

8-9 стор.

Щоб серця єдналися в любові. Християнський клуб знайомств

Сталін і Гітлер були одержимі дияволом - висновок екзорциста

10-12 стор.

Про почитання святих ангелів

Історія парохій Львівщини. Солонка

Православна Церква канонізувала гетьмана Калнишевського

ВІДЬМИ ЗАКОНІ?

Зовсім недавно в українських ЗМІ промайнула інформація про те, що Міністерство праці та соціальної політики України внесло до реєстру професій в Україні ворожок і астрологів. А це означає, що від тепер вони отримають трудові книжки і у визначений час будуть отримувати державну пенсію. Лише невідомо: а за які заслуги? Якщо конкретна людина сумлінно працювала для добра держави чи народу, якщо вона виробляла якісь матеріальні цінності, якщо приносила якусь користь суспільству тощо, то вона, безумовно, повинна мати належну винагороду. Яка ж користь державі чи суспільству від відьом і магів? – Абсолютно жодної! Думається, що ці так звані «професії», навпаки, є суспільно небезпечними, адже держава не пропонує жодної кваліфікованої інституції для контролю за ними. І, крім того, нема жодної шкали з визначення якості надаваних так званих «послуг». Поза тим, зростає ще й інші, доволі важливі, питання: а які навчальні заклади навчатимуть на ворожбитів, і які вступні іспити потрібно здавати при вступі до них? Крім того, тепер необхідно встановити професійне свято – день ворожбита, як рівно ж і звання – заслужений (чи навіть - народний(!)) ворожбит України. А для тих, що особливо відзначилися, очевидно буде встановлено персональну пенсію... Отаке мереживо думок постає чисто із людської позиції. А що ж із позиції християнина?

Відкриваючи Біблію, читаємо Господнє повчання: «Щоб не було в тебе нікого, хто призводить би свого сина чи свою дочку переходити через вогонь; нікого, хто ворожить, або кидає жеребом, або заговорює, або волхвує; або нашіптує, або викликає духів, або віщує, або розпитує мерців. Бо огидний для Господа кожен, хто це робить» (Втор. 18,10-12). Чи потрібно ще щось в'янювати? Тому, беручи до уваги вищенаведене рішення українського Кабінету міністрів, хочеться запитати тих самих міністрів: панове, а кому ви служите? Адже, узаконюючи гріх, ви тим самим перечите Богові, перед Котрим доведеться стати на суд!

Розуміється, що, узаконюючи ворожок і астрологів, представники Кабміну за рахунок їх оподаткування бажають поповнити державну скарбницю. Але ж не в такий спосіб! Бо абсолютно неприпустимо на вершині всього нашого буття ставити гроші. Бога за гроші не купиш, а совість (якщо вона ще є!) за гроші дуже легко можна продати, як про це говорить наш Спаситель: «Ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавдить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує. Не можете Богові служити і мамоні» (Мт. 6,24). Коментарі, як кажуть, зайві

Ще одним аргументом, котрим оправдовують уже названий акт, є те, що це, мовляв, «європейський досвід». А чи вартує сучасна Європа того, щоб із неї брати приклад? Адже сучасна Європа, котра не хоче признавати Бога, по-суті є квазіхристиянським утворенням. Вона відрікається своїх багатовікових християнських цінностей. У вигляді гомосексуалізму, проституції, наркоманії, збивства через аборт, сатанізму тощо узаконює гріх. Своім ультраліберальним світоглядом вихлостила християнські храми. Саме цей страшний упадок має назву «криза». Адже основою всіх проявів кризи найперше є криза моралі. Саме звідси і беруть свою основу всі інші її прояви, як от: політична, владна, суспільна, фінансова тощо. Дуже прикро, що всі ці ганебні європейські «досягнення» експортуються до нас, в Україну. І що найгірше – за сприяння нашого Кабінету міністрів. Що тут можна сказати? Лише одне – ГАНЬБА!

ПРЕЗИДЕНТСЬКА ВІДЗНАКА ДЛЯ САЛЕЗИЯН

27 листопада у Києві з ініціативи Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту за підтримки Президента України Віктора Ющенка вперше в Україні відбувся Всеукраїнський форум усиновлювачів, на який було запрошено близько 470 дітей та батьків-усиновлювачів з усіх регіонів України. У форумі брав участь і о. Михайло Чабан, директор Родинного дому «Покрова» (м. Львів), яким опікується монаше Салезіянське згромадження, місією якого є духовне та всебічне виховання дітей і молоді, особливо найбільш потребуючої та занедбані.

Під час проведення Всеукраїнського форуму усиновлювачів Президент України нагородив орденом «За заслуги» III ступеня о. Михайла, а в його особі – всіх працівників Родинного дому «Покрова» та Салезіянське згромадження «за значний особистий внесок у вирішення питань соціального захисту дітей, формування високих духовних і моральних якостей».

Президент Ющенко, зазначаючи успішну працю у сфері усиновлення, також відзначив роль Церкви у зміні суспільного ставлення до теми сирітства, а також її активну роботу з дітьми-сиротами та позбавленими батьківських прав.

Президент повідомив, що підтримав ініціативу громадськості та Міністерства сім'ї і своїм Указом оголосив в Україні День усиновлення 30 вересня, коли увесь християнський світ відзначає свято Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії.

бр. Юрій СМАКОУС, СДБ

РЕКОЛЕКЦІЇ У БЛІЙ ЦЕРКВІ

З 20 по 24 листопада проводились реколекції на парафіях Різдва Христового (м. Біла Церква) та Архистратига Михаїла (с. Мала Вільшанка, відділок «Селекційний») Вишгородського протопресвітерства Київської архидієпархії. Духовні науки читав о. Володимир Сабат, ЧНІ, а брати Остап Дудак та Олег Чихарівський, ЧНІ, проводили зустрічі із дітьми та молоддю. Протягом цього періоду вірні мали змогу приступити до Чудотворної ікони «Неустанної Помочі», яку привезли з храму Матері Божої Неустанної Помочі м. Тернополя.

21 листопада було відслужено Божественну Літургію в с. Мала Вільшанка в честь покровителя громади св. Архистратига Михаїла і з нагоди першої річниці заснування громади. В цей день громада зустрічала багато гостей: о. Віталія Марцинюка, диякона Олега Лучку, брата Павла Цьвока, випускника Львівської семінарії, який багато допоміг в облаштуванні каплички церковними речами, а також парафіян з Фастова та Білої Церкви.

Завершилось святкування спільною трапезою, на якій згадували історію громади, осіб, які допомагають парафії.

о. Василь МІЗЮК

ФЕСТИВАЛЬ «ВЕЛИКА КОЛЯДА»

У Львові вже десятий рік поспіль проходить фестиваль «Велика коляда». Цьогорічний фестиваль триватиме з 7 січня до 1 лютого. Участь у ньому можуть взяти різні хори, незалежно від конфесійної приналежності. Планується, що у фестивалі «Велика коляда» візьме участь близько 70 колективів зі Львова та області.

Цьогорічна «Велика коляда» проходить у такому форматі:

- 7-11 січня – дитячі, юнацькі та молодіжні колективи;
- 12-17 січня – оркестри, вокально-інструментальні колективи;
- 19-25 січня – автентичні та фольклорні колективи, сільські хори;
- 26 січня – 1 лютого – церковні, аматорські та професійні хори.

Також протягом трьох тижнів щонеділі у храмі Пресвятої Євхаристії відбуватимуться заключні концерти колективів. Раніше такий підсумковий концерт відбувався наприкінці коляди, де виступали зведено усі хори, а тепер такі підсумкові виступи будуть проводитися щонеділі, оскільки кожного тижня виступатимуть різнопланові за своєю специфікою творчі колективи: дитячі хори, дорослі хори тощо.

Організаторами фестивалю є настоятель храму Пресвятої Євхаристії о. Йосиф Мілян, управління культури Львівської міської ради, Патріарша комісія у справах молоді, Центр душпастирства молоді (храм Пресвятої Євхаристії).

Освячено нову святиню

16 листопада Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архидієєпископ Львівський, освятив храм святих безсрібників і чудотворців Косми і Дам'яна у с. Милятичі Пустомитівського району.

– Бажання спорудити храм було прадавньою мрією мешканців села Милятичі, – зазначив адміністратор храму пресвітер Михайло Цегельський. – У час німецької окупації усі будівельні матеріали, приготівані для будівництва храму, були використані окупантами для будівництва дороги, а при радянській владі годі було щось і говорити про спорудження храму.

Після виходу УГКЦ з підпілля у с.

Милятичі постала невелика каплиця, яка згодом коштами парафіян та добродійців переросла у величний храм, названий на честь святих безсрібників і чудотворців Косми і Дам'яна.

Як зауважив адміністратор храму, подія освячення храму є історичною, адже вперше у цьому селі постав мурований храм. Другою унікальністю є те, що вперше село відвідав Високопреосвященніший владика.

У свою чергу, владика Ігор звернувся зі словом подяки до усіх присутніх. Архидієєпископ подякував за те, що протягом стількох років люди не втратили найперше віри, а відтак – бажання спорудити духовну святиню у рідному селі.

Після завершення чину освячення храму та Божественної Літургії, на церковному подвір'ї освятили воду, якою Правлячий архидієєпископ Львівської архидієпархії окропив усіх присутніх.

Молитовне завершення 225-літнього ювілею Львівської духовної семінарії

7 грудня в Архикатедральному соборі святого Юра Архидієєпископ Львівський Ігор (Возьняк), завершилися святкування 225-ї річниці від дня заснування Генеральної семінарії у Львові. Літургію супроводжували співом хори з Львівської та Пряшівської семінарій.

У своїй проповіді владика Ігор звернувся до присутніх,

зазначивши, що у Львівській семінарії «виховалося багато святих і добрих духовних осіб, котрі стали провідниками свого народу, які дбали і продовжують дбати за духовний та інтелектуальний рівень вірних нашої Церкви». Високопреосвященніший владика подякував також ректору семінарії о. д-ру Святославу Шевчуку «за старання, щоб виховати добрих людей, гідних духовних провідників та патріотів свого народу і рідного краю». Окрему вдячність висловив владика Ігор викладачам та духівникам семінарії за їхню жертвовну працю у вихованні майбутніх священиків. На завершення проповіді архидієєпископ закликав усіх молитися за добрих і ревних священиків та за нові покликання до священства.

Одразу ж після завершення Літургії відбувся молитовний хід від собору святого Юра до Личаківського цвинтаря, в якому взяла участь уся семінарійна спільнота, студенти та отці-настоятелі з Пряшівської семінарії, представники з Айхштетської колегії та численні миряни. На Личаківі відбулася панахида біля гробівця крилошан Львівської митрополічної капітули, де поховані ректори, викладачі та духівники семінарії. Панахиду очолив ректор Львівської духовної семінарії о. д-р Святослав Шевчук у співслужінні з отцями-настоятелями Львівської духовної семінарії та віце-ректором Східної колегії з м. Айхштет о. Олександром Петринком.

Тарас ОСТАФІВ

Львівська міськрада визнала за УГКЦ статус репресованої Церкви

4 грудня під час засідання сесії Львівської міської ради було прийнято рішення про визнання статусу «репресованої Церкви» за Українською Греко-Католицькою Церквою. Згідно з ухвалою, Львівська міська рада звернеться до Президента України Віктора Ющенка та Верховної Ради з проханням ініціювати на загальнодержавному рівні «процес встановлення історичної справедливості щодо УГКЦ та визнання за нею статусу репресованої».

«Також ухвала передбачає підтримку та допомогу у реабілітації УГКЦ, а також надання їй усіх можливих пільг у межах чинного законодавства», – повідомив заступник міського голови з гуманітарних питань Василь Косів.

«Дякуючи міській ініціативі, зроблено перший крок, але він дуже важливий. Я сподіваюся, що цю ініціативу Львова підхоплять й інші міста, а згодом з'явиться відповідний закон», – каже керівник постуляційного центру УГКЦ о. Роман Тереховський.

Прес-служба Львівської міської ради

Співають семінаристи

6 грудня, напередодні святкування 225-літнього ювілею Львівської духовної семінарії Святого Духа, в семінарійному храмі відбувся фестиваль хорових колективів греко-католицьких та римо-католицької духовних семінарій. Розділити радість святкування ювілейної дати прибули Преосвященний владика Йосафат Говера, екзарх Луцький, монашество, священики різних епархій та вірні, яким небайдужа майбутня доля Церкви.

Після виступів кожен із хорових колективів отримав з рук ректора Львівської духовної семінарії о. Святослава Шевчука пам'ятку про участь у святковому фестивалі.

Звертаючись із подячним словом, отець-ректор Святослав Шевчук зазначив на закінчення, що лейтмотивом святкування було прагнення об'єднати в одну родину всі греко-католицькі семінарії, створити певний простір солідарності (соборності) поміж семінаріями. Ректор підкреслив, що фестиваль носив міжнародний характер не

лише тому, що в виконанні хорових колективів можна було почути твори грецькою, латинською, польською, німецькою, старослов'янською, українською мовами, але також і щодо національності учасників.

Прес-служба Львівської архидієпархії

Будівництво Патріаршого собору планується завершити восени 2010 року

1-7 грудня 2008 року Преосвященний владика Богдан (Дзюрах), голова Наглядової ради будівництва Патріаршого центру УГКЦ у Києві, перебуває у США. Мета його візиту – зустріч із членами Закордонного відділу інформаційно-фінансового забезпечення будівництва Патріаршого центру для поінформування їх про стан будівництва Патріаршого собору та обговорення подальших кроків проведення збірки на території США.

Під час свого перебування у США владика Богдан також зустріне із Преосвященним владикою Павлом (Хомницьким), головою Всеамериканського комітету розвитку Патріаршого центру, єпархом Стемфордським УГКЦ, та Преосвященним владикою Василем (Постеном), єпископом-емеритом Стемфордської єпархії, який бере активну участь у проведенні збірки для будівництва собору.

«Сподіваємося, що при добрій співпраці наших єпископів у Північній Америці ми зможемо зібрати необхідні кошти для того, щоб весною з новою силою продовжити будівельні роботи. Старатимемось, щоб, відповідно до побажань членів Синоду Єпископів УГКЦ, ми могли восени 2010 року здійснити освячення Патріаршого собору Воскресіння Христового», – сказав, зокрема, владика Богдан.

Департамент інформації УГКЦ

Потрійний ювілей архиєрея

Привітання з 85-літтям уродин, 60-літтям монашества та 50-літтям священства від греко- та римо-католицьких єпископів приймав 27 листопада владика Софрон (Мудрий), єпископ-емерит Івано-Франківський. Молитовні заходи в Івано-Франківську відбувалися в греко-католицькому Катедральному храмі Воскресіння Господнього. Владика-ювіляр разом з іншими єпископами відслужив Божественну Літургію, яку й очолював. Під час проповіді владика Софрона безпосередньо привітав Блаженніший Патріарх Любомир, а після Літургії до привітань також приєднався архієпископ РКЦ Мечислав (Мокшицький).

Владика Софрон (Мудрий) народився 27 листопада 1923 року у м. Золочеві на Львівщині. 25 грудня 1958 р. отримав ієрейські свячення із рук архієпископа Івана (Бучка). Здобув докторат з канонічного права у Папському Інституті Східних Церков. Працював спершу Віце-ректором Української Папської Колегії св. Йосафата в Римі, в згодом – і її ректором (1974-1994 рр.).

2 березня 1996 року отримав папське призначення єпископа-коад'ютора Івано-Франківської єпархії. Єпископська хіротонія відбулася 12 травня 1996 року в Івано-Франківську. Від 22 грудня 1997 року – єпарх Івано-Франківської єпархії. 2 червня 2005 року Папа Бенедикт XVI прийняв зречення владика Софрона (Мудрого) з уряду єпарха Івано-Франківського.

Власна інформація

На час виходу минулого числа «Мети» упокоївся в Господі єпископ-емерит Преосвященний владика Софрон Дмитерко. У свій час його ім'я в негативному значенні згадувалось у підступних «зверненнях» так званих «підгорецьких» отців. Сьогодні, як свічку на його могилу в 40-й день від дня смерті, подаємо його реакцію на дії цих лукавих людей.

Владика Софрон Дмитерко. Офіційне спростування:

«Я – дорога, правда і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14, 6).

Дорогі і любі моєму серцю брати і сестри у Христі! Дорогі брати у єпископстві, дорогі душпастирі та вірні Української Греко-Католицької Церкви та всі люди доброї волі!

Звертаюся до вас з ложа тяжкої хвороби, котра вже від років відібрала від мене мої ноги, забрала від мене мову, і кожне слово вартує мені надзвичайних зусиль. Але, дякуючи Господеві, залишилися у мене ще дотепер добрий розум, слух і зір. Ця моя хвороба стала лише продовженням мучеництва Христа, яку я офірую за Церкву та наш український народ. Але ще гірші та тяжчі страждання викликають у мене напади, котрі останніми роками робляться кількома особами на нашу Церкву.

Ще гіршими стають мої страждання, коли чую про так званих «Підгорецьких василіян», котрі безсовісно, від імені непричетних до них осіб, гостро і брехливо нападають на нашу Церкву в особі її проводу – Єпископів. Вони – непрохані гості на нашій гостинній Українській землі, адже більшість із них – не з України. Непрохані гості нашої Церкви, котра пригріла їх на своєму лоні, а вони безсоромно розсилають по цілому світі безпідставні та надумані звинувачення Главі нашої Церкви та всій ієрархії. Вони чинять бунт у душах багатьох людей, котрі впадають у їхні злодійські сіті. Вони нищать добру славу святих і побожних людей, котрі пробують їх напіннути та направити на путь істинний. Вони брудом поливають кожного, хто безстрашно висловить свою думку про їхню «діяльність».

Не вірте «пророкам», котрі приходять, щоби знищити та розвалити те, що Сам Христос протягом тисячоліть плекав і розвивав. «По тому пізнають усі, що ви – учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13, 35), – а не

по звинуваченнях, очорненні та відвертій брехні.

Після стількох років поневірянь, переслідувань та нищення наша Церква і зараз є об'єктом переслідування зі сторони багатьох урядів та «органів». Не дайтеся, щоби кілька самопроголошених «пророків» з нутра розсаджували нашу Церкву на замовлення та коштом тих, хто бажає бачити нашу Церкву в розбраті та знищенні. Лише через Христа і Ним засновану Церкву ми можемо досягнути Царство Небесне. Ми повинні вірити Христові, Котрий каже про Свою Церкву: «...ворота пекельні не переможуть її» (Мт. 16.18), – а не лже-пророкам, котрі наполегливо працюють, щоби тіло Христа-Спасителя у Його Церкві збезчестити та знищити.

На завершення хочу ствердити, що я особисто ніколи не підтримував діяльності оо. Іллі Догнала, Маркіяна Гітюка, Методія Шпіржіка, Роберта Обергаузера та інших, котрі під їхнім покровом отруюють віру та Церкву наших батьків. Вони, користаючи з мого стану здоров'я, знаючи, як тяжко мені висловити свою особисту думку, використовують і моє ім'я у своїй безсовісній діяльності. Єдине, що мене з ними єднає, – це моя молитва за їх навернення та щире покаяння цих опанованих злобою людей. «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!» (Лк. 23, 34). Так і вони знущаються з Христа, Церкви та нашого народу.

Молюся і щодня жертвую мої страждання також і за нашу Українську Греко-Католицьку Церкву, котра у любові та смиренні приймає і такий допуст Божий, аби очиститися і в єдності з Апостольським Престолом та у вірі наших прабабків провадити наш народ до спасіння та вічного щастя. Нехай благословення Всевишнього Господа, що на небесах, – Отця, і Сина, і Святого Духа – зійде на нашу Церкву, наш нарід та охоронить його від розбрату і ненависті. Амінь.

† Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ,
владика-емерит Івано-Франківської єпархії

ПОМЕР ЄПІСКОП-ЕМЕРИТ МУКАЧІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

6 грудня на 88-му році земного життя, 31-му році єпископського служіння, 62-му році священства упокоївся у Господі владика Іван (Семедій), єпископ-емерит Мукачівської греко-католицької єпархії, повідомляє прес-служба єпархії.

Архисейський похорон призначено на 9 грудня у Хрестовоздвиженському катедральному соборі м. Ужгорода. Після заупокійної Літургії тіло владика Івана буде поховане в с. Мала Копаня Виноградівського району, на малій батьківщині покійного.

Владика Іван народився 26 червня 1921 року у селі Мала Копаня Виноградівського району Закарпатської області. 1942 року закінчив гімназію у місті Хуст на Закарпатті. Того ж року вступив до Ужгородської богословської академії. Восени 1944 року став добровольцем Чехословацької визвольної армії. Демобілізований за наказом для продовження навчання в Богословській академії, яку закінчив у 1947 році.

Священічі свячення із рук єпископа Теодора Ромжі отримав 6 липня 1947 року. 24 серпня 1978 року у селі Оноківці, що поблизу Ужгорода, отримав єпископські свячення з рук єпископа Олександра Хіри. Єпископом-ординарієм Мукачівської єпархії став у січні 1979 року, після смерті Апостольського адміністратора Миколи Мурані. Від 25 січня 2003 року, після того, як Святіший Отець прийняв його зречення, владика Іван став єпископом-емеритом.

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК

В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ СЕМІНАРІЇ

25 листопада Церква вшановує світлу пам'ять святого священномученика Йосафата, єпископа Полоцького, іменем якого названа Івано-Франківська духовна семінарія. В навічір'я празника, 24 листопада, владика Володимир (Війтишин), єпарх Івано-Франківський, владика-емерит Софрон (Мудрий), ЧСВВ, ректор ІФТА, у співслужінні отців-реktorів та духівників відслужили Велику Вечірню з Литією, після якої 14-ом семінаристам було уділено піддияконські свячення.

Наступного дня владика відслужили Архисейську Літургію, в часі котрої владика Софрон виголосив привітальну проповідь, наголосивши на потребі ревного священства та духовного вишколу семінаристів.

Відтак на закінчення спільної молитви із словом-привітанням виступив владика Володимир, привітавши отців-настоятелів, професорів, семінаристів із храмовим святом та побажав ревної праці в Христовому винограднику на зразок святого Йосафата.

На закінчення всіх урочистостей отець-ректор подякував владикам за присутність та духовний провід.

З нагоди храмового свята викладачам ІФТА було присвоєно почесне звання доцента: отцю-мітрату д-ру Олегу Каськіву, о. Олександр Левицькому, о. д-ру Річарду Горбаню та д-ру Володимир Шереметі.

о. Юрій ТРУХАН

ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ ПОМИНАЛИ У СЕВАСТОПОЛІ

22 листопада у жалобний день, присвячений пам'яті жертвам Голодомору 1932-1933 рр., громада УГКЦ Успіння Пресвятої Богородиці у м. Севастополі розпочала поминальним Богослужінням за тими, хто став жертвою геноциду на Україні. Після Літургії вірні УГКЦ разом із громадськістю міста відслужили біля Українського культурного центру (Гагаринський р-н) панахиду, яку очолив настоятель УГКЦ м. Севастополя, військовий капелан Одесько-Кримської Екзархії для ВМС ЗСУ о. Микола Квич. Участь у молитві взяли також голова Гагаринської райдержадміністрації С.Заєц, директор УКЦ О.Коротун та працівники Центру, начальник військово-морського інституту ім. П.Нахімова контр-адмірал С.Тараненко, офіцери та курсанти, представники громадських організацій («Союз українок», «Конгрес українців Севастополя», «Просвіта»), мешканці та гості міста.

Згодом на площі Нахімова, що у центральній частині міста, з нагоди вшанування пам'яті жертв Голодомору, громадськість мала нагоду почути промову мера міста С.Куніцина, командувача ВМС ЗСУ адмірала І.Тенюха, а також пряму мову президента України В.Ющенка.

Зворушені згадкою про страшну трагедію 1932-1933 рр., усі присутні запалили свічки у вигляді хреста в пам'ять жертв геноциду, після чого отець Микола Квич та намісник ставропігійського чоловічого монастиря преп. Паїсія Величковського ігумен Гавриїл Анісімов (УПЦ КП) відправили поминальну панахиду.

бр. Андрій ХОМИШИН

Прес-служба Львівської архієпархії

кількома рядками...

ПАПА НАГАДАВ ВОДІЯМ І ПІШОХОДАМ ПРО ВЗАЄМНУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

У день, коли Католицька Церква відзначає день пам'яті загиблих в автокатастрофах, Папа Римський Венедикт XVI закликав водіїв і пішоходів бути пильними на дорогах. «Будьте тверезі й уважні», – сказав він під час традиційної недільної проповіді на площі Святого Петра у Ватикані, дослівно повторивши слова, сказані колись апостолом Павлом.

Згадуючи про жертви автокатастроф у цілому світі, понтифік закликав до «відповідальності, обережності й повазі інших» на дорозі. Він також додав, що молиться за «вічний спокій» загиблих в автокатастрофах і «заспокоєння родин, які сумують, втративши їх».

КАТОЛИЦЬКИЙ СВЯЩЕНИК У США ВІДМОВИВСЯ ПРИЧАЩАТИ ПРИХИЛЬНИКІВ ОБАМИ

Священик римо-католицького храму в штаті Південна Кароліна відлучив від причастя тих, котрі проголосували на виборах президента США за Барака Обаму, повідомляє агентство «Associated Press». На думку священика Джея Скотта Ньюмана, голос, відданий за Обаму, «встановлює матеріальну співдію зі справжнім злом». Основним аргументом священика є те, що обраний президент США є прихильником абортів.

«Наша країна вибрала главою виконавчої влади найзатятішого і радикального прихильника абортів з усіх, хто коли-небудь засідав у сенаті і балотувався у президенти», – говорить в листі священика до парафій церкви Пресвятої Діви Марії в місті Грінвіль. За його словами, ті, хто проголосував за такого політика, «не повинні прилучатися до Святих Дарів, допоки не покаються». Інакше їм «загрожує погибель», – відзначив священик.

За даними агентства, у консервативних південних штатах, у тому числі й Південній Кароліні, більшість населення проголосувало за противника абортів Маккейна. У ході передвиборної гонки у США священнослужителі активно виступали проти легалізації абортів і критикували американських політиків, котрі дотримуються протилежної точки зору. На думку представників Церкви, тема абортів повинна була бути ключовим фактором у виборі виборців.

ОБРАЗЛИВЕ ДОМАГАННЯ ТУРЕЦЬКИХ МИТНИКІВ

Днями на засіданні грузинського парламенту депутат Джонді Багатурія зробив заяву у зв'язку з неприємним інцидентом, що трапився на грузинсько-турецькому кордоні на КПП Сарпі. За словами парламентарія, грузинські духовні особи і православні парафійні прямували до святої гори Афон у Греції транзитом через територію Туреччини. Турецькі митники, будучи представниками «сусідньої дружньої держави», в образливій формі зажадали від представників Грузинської Церкви зняти окремі деталі зі свого священничого одягу, заборонивши їм перетинати територію країни в традиційному для них одязі. Коли ситуація загострилася й справа дійшла до образ, у суперечку втрутилися грузинські митники, і інцидент вдалося врегулювати, – розповів депутат.

«Оскільки це вже не перший подібний інцидент на грузинсько-турецькому кордоні, то необхідно, щоб на згаданий факт звернуло увагу міністерство закордонних справ», – наводить слова Багатурія. Джонді Багатурія заявив наступне: «Туреччина – розвинена країна, яка претендує на членство в Євросоюзі і надання її громадянам шенгенських віз. Але як усе це узгоднюється з діями її митників, і тим більше – в XXI столітті?! Нам, звичайно, не потрібна конфронтація, але принципова реакція офіційного Тбілісі на подібні дії повинна бути».

МУСУЛЬМАНСЬКІ ІМАМИ ПРОЙШЛИ НАВЧАННЯ В КАТОЛИКІВ

40 мусульманських імамів та релігійних наставників закінчили минулого місяця спеціальний професійний курс у Парижі, в який входило також навчання в католицькому інституті. Верховний імам Парижа, який вручав випускникам дипломи про закінчення курсу, в інтерв'ю каналу «Аль-Арабія» відзначив, що у Франції ісламові регулярно доводиться зіштовхуватися з явищами секуляризації, модернізації й фундаменталізму. У таких умовах, підкреслив він, мусульманство не може триматися осторонь, не знати мови й не мати поняття про культуру і релігійні традиції країни, в якій вони проживають.

На сьогодні у Франції діє 1890 мечетей та молитовних будинків, в яких працює понад 2000 імамів. Релігійні мусульманські наставники активно працюють також у різних установах – лікарнях, в'язницях, школах та армії.

(Продовження на 5 стор.)

Папа пророкував економічну кризу ще 23 роки тому

Папа Венедикт XVI, який недавно нагадав тим, хто панікує через економічну кризу, що «гроші – це тлін», передбачав фінансову кризу понад 20 років тому. Про це розповіла читачам британська газета «The Independent».

Нагадав про це передбачення понтифіка італійський міністр фінансів Джуліо Тремонті. У своїй промові в університеті Мілану він, зокрема, зазначив: «Пророкування того, що економіка, яка розхиталася, може розвалитися, підкоряючись своїм власним законам» міститься в документі, написаному англійською мовою нинішнім Папою, який тоді ще був кардиналом Йозефом Ратцінгером, і зачитаному на симпозиумі в Римі 1985 року. Документ під назвою «Ринкова економіка та етика», написаний Й.Ратцінгером, який понад два десятиліття був радником Папи Івана Павла II з питань теології, розкритикував твердження ліберальних економістів, починаючи з Адама Сміта, про те, що «природні закони ринку загалом сприятливі і обов'язково приносять користь».

На думку майбутнього Папи, зростання вбогості бідних країн, «що свідчить про їхнє важке становище в умовах ринкової економіки», розвінчує заяви про чесноти, властиві ринковим гравцями через їх невисокі моральні якості, можуть виявитися згубними для всієї системи. Відсутність дисципліни – моральної дисципліни, яка є продуктом глибоких релігійних переконань – «може призвести до краху законів ринку», – заявив він.

Проблеми сучасного економічного порядку під кутом зору моралі Папа Венедикт XVI зацікавив, і будучи вже понтифіком. У книзі «Ісус із Назарету», яка вийшла минулоріч, Папа пише: «Зіштовхнувшись зі зловживанням економічною міццю, з таким злом, як капіталізм, який зводить людину до рівня споживача, ми почали чіткіше бачити небезпеки багатства. Ми по-новому розуміємо, що мав на увазі Ісус, застерігаючи нас від багатства».

Папа Венедикт XVI прокоментував вчення Лютера про оправдання

Папа Римський заявив, що доктрина Лютера про оправдання є коректною, якщо віра «не протиставляється милосерддю». Таку заяву Папа зробив під час чергової аудієнції, присвяченої апостолові Павлу. Цього разу понтифік розглянув апостольське вчення про оправдання. Говорячи про навернення апостола Павла по дорозі в Дамаск, Венедикт XVI відзначив, що життя святого «радикально змінилося: він почав вважати всі свої заслуги і достоїнства «нічого не вартими» перед особою величі Ісуса Христа».

У момент зустрічі із Христом «апостол Павло зрозумів, що завдяки Воскресінню Христа ситуація радикально змінилася... і стіна між Ізраїлем та язичниками стала непотрібною... Це Христос захищає нас від багатобожжя та подібних відхилень; це Христос поєднує нас із єдиним Богом, це Він робить нас простими. Бути простим – значить просто бути із Христом і в Христі. І цього досить. Інші звичаї більше не потрібні».

І тому, на думку Папи Венедикта XVI, висловлювання Лютера «про спасіння однією тільки вірою» правдиве – при у мові, «якщо віра не протистоїть милосердю і любові». «Віра – значить дивитися на Христа, довіряти себе Христові, погоджувати своє життя із Христом і ввійти в Його любов», – відзначив понтифік.

Папа приховав пророцтва про Росію

залишених світові черницею Люсією – єдиним свідком пророчих явищ Богородиці трьом дітям у португальській Фатімі, яка дожила до дорослого віку. В 1917 році Люсія та двоє інших дітей, її друзів-пастушків, щомісяця в певний день бачили Діву Марію.

Хлопці вразили спочатку своїх батьків, потім – своє село, а пізніше – й увесь світ почутими пророчими розповідями. З вуст Богородиці вони дізнавалися про прийдешні зміни. Так, наприклад, через своїх малолітніх посланців Богородиця повідомила про те, що в Росії буде революція, що виникне держава, яка зруйнує Церкву, що почнеться друга

світова війна. Люсія виросла, стала черницею і передала свої записи в архів Ватикану. Пророцтва Фатіми збувалися в приголомшливій точності. Гримнула революція, виник Радянський Союз, який знищував храми та священників, почалася нова світова війна.

Основні деталі пророкувань Ватикан вирішив опублікувати ще 15 років тому. У 2006 році, в часі понтифікату Папи Івана Павла II вийшло доповнене видання. У ньому з'явилися декілька глав, присвячених пророкуванням про всесвітню значимість Росії. У них говориться про те, що Росія врятується наверненням до

Бога, і про те, що завдяки перетвореній Росії – державі миру і небесної любові, яка відродиться силою Животворячого Хреста, що просяє з Солов'яцької гори, відбудеться велика перемога над вавилонською блудницею і червоним драконом, описаним в Апокаліпсисі.

Але деякі глави щоденників Люсії про пророцтва Богородиці залишаються закритими. Говорять, що в них ідеться про майбутнє Росії, містяться пророцтва про замах на Папу Римського, про фінансову кризу, яка знову поверне світ до Бога. Але коли новий Папа Римський Венедикт XVI дозволить відкрити ці архіви, невідомо.

Однією з причин, через які глава Ватикану не квапиться розсекретити сховища, є те, що в них зберігається багато документів, які стосуються поведінки католицьких священників в часи нацизму. Деякі західні видання звинувачували й самого Йозефа Ратцінгера – нинішнього Папу Венедикта XVI – у симпатіях до фашистського режиму: існує фотографія, на якій він, ще підліток, одягнений у військову форму нацистської Німеччини.

Подробиці найсенсаційнішого пророкування стосовно долі Росії, даного Богородицею в португальському містечку Фатіма, будуть приховані від людства ще на шість років: Ватикан заборонив відкривати доступ до щоденника черниці Люсії, яка у дитинстві стала свідком цього чуда, як мінімум до 2014 року. Таємні архіви, які стосуються часу правління Папи Пія XII, де і зберігається послання Фатіми, так і залишаться лежати на заповищеній полиці канцелярії Ватикану. Таке рішення глави Католицької Церкви Папи Венедикта XVI.

– Праця з каталогізації і перегляду 16 мільйонів документів вимагає часу, а в нас просто не вистачає для цього спеціально навчених людей, – пояснив прес-секретар Ватикану о. Федеріко Ломбарді. – Тому відкриття архівів періоду 1939-1958 років неможливе.

Отож, так і залишаються засекреченими деякі частини записів,

Папа Римський має намір відкласти беатифікацію Пія XII

Папа Венедикт XVI, очевидно, відкладе розгляд питання про беатифікацію Папи Пія XII, принаймні, на шість років, повідомляє британська «The Times» із посиланням на офіційні джерела. Це відтермінування розцінюється як поступка єврейським колам, які звинувачують Папу Пія XII,

що засідав на Престолі святого Петра з 1939 по 1958 рік, в тому, що він мовчав під час Голокосту й, будучи главою Католицької Церкви, ніяк не реагував на переслідування євреїв.

Президент Міжнародного єврейського комітету з міжрелігійних консультацій Давид Розен заявив, що Венедикт

XVI «серйозно розглядає» відтермінування беатифікації Пія XII до тих пір, поки не будуть розсекречені архіви, що містять матеріали, які стосуються цього понтифіка. За словами представників Ватикану, архіви будуть закриті для дослідників ще протягом не менше шести років.

Напередодні також було заявлено, що «буде визначений час для розмірковувань». Декрет, який повинен був підписати Папа Венедикт XVI, був підготовлений Ватиканом ще в травні цього року.

Протестанти покидають свою церкву частіше, ніж католики

Кількість віруючих двох найбільших конфесій Німеччини – католиків і протестантів – продовжує скорочуватися. Так,

число прихильників Євангелічної церкви в Німеччині (ЄЦН) – найбільшого об'єднання протестантів у країні – уперше після об'єднання Німеччини в 1990 році скоротилося до менш ніж 25 мільйонів парафіян.

Наприкінці 2007 року ЄЦН нараховувала 24,830 млн. віруючих (при загальному населенні Німеччини 82 млн. чоловік). За останні п'ять років кількість німецьких протестантів скоротилася більш ніж на мільйон. За один тільки 2007 рік, у порівнянні з попереднім

роком, число протестантів зменшилося приблизно на 268.000 чоловік.

Кількість вірних Римо-Католицької Церкви в 2007 році також знизилася, але менше, ніж в ЄЦН. Загальна кількість католиків склала 25,46 млн., що приблизно на 224.000 менше, ніж у 2006 році.

Під час об'єднання Німеччини в 1990 році на всій території країни протестантів було трохи більше, ніж католиків. Колишні східнонімецькі землі здебільшого перебували в історичному центрі протестантизму – там, де в XVI столітті жив і працював реформатор Мартін Лютер.

Зараз у Німеччині 61,2% жителів належать або до ЄЦН, або до Католицької Церкви. Найвищий відсоток християн проживає в південних і південно-

західних, в основному католицьких, землях колишньої Західної Німеччини. На першому місці (84,6%) іде Саарланд, який граничить із Францією; за ним ідуть Рейнланд-Пфальц (77,4%), Баварія (77,3 %) і Баден-Вюртемберг (70,5%). У чотирьох із п'яти земель колишньої НДР до віруючих відносять себе менше чверті населення. У Саксонії-Анхальті, де знаходиться Віттенберг, у якому в 1517 році Лютер розпочав Реформацію, лише 18,7% населення належить до основних протестантських чи Католицької Церков.

Залишається неясним, що більшою мірою впливає на скорочення числа віруючих у Німеччині: демографічні фактори чи фінансово-економічні проблеми.

Ватикан сподівається на поважання Бараком Обамою основних людських і духовних цінностей

Нехай «Господь допоможе Баракі Обамі у виконанні його надзвичайно відповідальної місії», – таким побажанням Ватикан відгукнувся на обрання 44-го президента США. Керівник папської прес-служби о. Федеріко Ломбарді в заяві для преси висловив сподівання на те, що новий очільник американської держави виправдає очікування, зокрема, в галузі «поваги основних людських і духовних цінностей», що він, «опираючись на право і справедливість, знайде шляхи для зміцнення миру» і сприятиме «утвердженню гідності особистості».

Прес-секретар Святого Престолу нагадав, що на новому президенті лежить відповідальність не тільки за свою країну, але й, з огляду на вагу США на міжнародній арені, за цілий світ.

Ватикан вибачив Джону Леннону

Понад 40 років після того, як Джон Леннон обурих християнський світ своєю заявою про те, що «The Beatles» стали більше відомими, ніж Ісус Христос, йому нарешті пробачили. У великій передовиці, опублікованій в одному з суботніх випусків щоденної газети Ватикану «Osservatore Romano», сказано, що слова Леннона були простими «хвастощами» парубка, сп'янілого всесвітньою популярністю, яка звалилася на нього.

Як відзначає британська газета «Independent», для Леннона звільнення від тягаря вчиненого ним гріха наступило досить пізно – через 28 років після смерті. Ватиканська газета до потойбічного світу навряд чи дійде, але «Independent» висловлює сподівання, що тисячі фанатично віруючих американців, які 40 років тому, будучи такими ж молодими, як тоді Леннон, у відповідь на його слова нерозважливо покидали у вогонь «бітлівські» платівки, відчують «деяке почуття провини» за розпалені з них багаття.

Загалом же таке запізніле прощення у Британії вітається. «Independent» відзначає, зокрема, що ватиканська газета, яка є офіційним органом Святого Престолу, взагалі намагається сьогодні змінити свій імідж. Так, наприклад, у липні цього року в одній із своїх публікацій «Osservatore Romano» назвала іншого короля поп-музики – Елвіса Преслі – «до-

брим і чутливим парубком». Тепер у статті, присвяченій 40-й річниці «Білого альбому «Beatles», газета прокоментувала висловлення Леннона в такий спосіб: «Зауваження, зроблене Джоном Ленноном... подібне на «хвастощі» молодого англійця – вихідця з робітничого класу, який виріс на легенді про Елвіса Преслі та рок-н-рол і уражений раптовим успіхом». При цьому ватиканська газета додає, що й сьогодні пісні легендарної четвірки продовжують залишатися джерелом натхнення багатьох поколінь музикантів.

Британське ж видання наводить і саме висловлювання Леннона, зроблене ним в інтерв'ю газеті «Evening Standard» у березні 1966 року: «Християнство піде. Воно зникне і втратить своє значення. Я не збираюся сперечатися із цього приводу. Я правий, і сказане мною підтвердиться. Зараз ми більш популярні, аніж Ісус. Не знаю, що буде на першому місці – рок-н-рол чи християнство».

Буря, викликана цими зауваженнями Леннона, вибухнула через чотири місяці, коли сказане ним відтворив один із американських журналів. Так, у техаському місті Лонгв'ю християнські активісти розпалювали багаття із пластинок «Beatles». Заклики до цього передавалися багатьма радіостанціями в південних штатах. При цьому пропонувалося знімати бітлівські пісні з хітів-парадів. До антибітлівських акцій приєднався

навіть ку-клукс-клан: коли в 1966 році «Beatles» здійснювали турне по США, на адресу квартету лунали погрози вбивства. Подібна ж реакція була й у Південній Африці, де взагалі заборонили альбоми ліверпульської четвірки.

Сам Леннон під час прес-конференції в Чикаго відмовився взяти назад свої слова. Правда, в 1969 році він спробував пояснити зміст сказаного ним в інтерв'ю Канадській радіомовній корпорації. «Це була всього лише спроба показати, що «Beatles» впливають на молодь більше, ніж Христос», – сказав він. – Тепер же я не став би наполягати на тому, що це була гарна думка, оскільки я й сам – один із найбільших фанатів Христа».

Сьогодні, зауважує у своїй публікації «Independent», це почуття нарешті стало взаємним.

(За матеріалами сайту: Religio.ru)

Кількома рядками...

АМЕРИКАНСЬКІ ФЕРМЕРИ-АМАНТИ НЕ ХОЧУТЬ СТАВИТИ «ПЕЧАТКУ ДИЯВОЛА» НА СВОЮ ХУДОБУ

Група з семи фермерів-амантів у штаті Мічіган має намір подати до суду на державу. Приводом для цього стала програма створення національної системи електронної ідентифікації домашньої худоби, впровадженій у США, яка передбачає вживлення в тіло корів спеціальних чіпів. Фермери обурені тим, що ця система – свого роду аналог персонального ідентифікаційного коду, що суперечить їхнім релігійним віруванням і є «печаткою антихриста», повідомляє британська «Daily Telegraph».

Аманти, які за своїми переконаннями представляють одну з радикальних груп християн-анабаптистів, відомі як буквалісти в тлумаченні Святого Письма і виступають за простий спосіб життя, який вели колись ще біблійні патріархи.

Наміри амантів, які займаються розведенням корів і виробництвом екологічно чистих молочних продуктів, є досить серйозними. Декотрі з них заявили, що покинуть займатися сільським господарством, якщо їх не позбавлять необхідності «таврувати» своїх тварин електронним шляхом, ставлячи на них «число звіра».

Впроваджена у США новітня система реєстрації домашньої худоби спрямована на те, аби створити національну систему відстеження міграції тварин, що дозволило б запобігати спалаху таких захворювань як, зокрема, коров'ячий сказ, ящури і т.д. Аманти ж побачили в цьому прояв диявольського плану пронумерувати всяку живу тварину, як про це говориться в Апокаліпсисі.

Натомість міністерство сільського господарства США стверджує, що загалом план реєстрації великої рогатої худоби – справа добровільна, а тому судовий процес повинен бути спрямований проти уряду штату Мічіган, який збирається впроваджувати згадану систему в обов'язковому порядку. При цьому в міністерстві відзначають, що в багатьох фермерів, включно з амантами, теж є своя «система» ідентифікації у вигляді всіляких ярликів, які прикріплюють до корів, аби краще їх розрізнити.

АМЕРИКАНСЬКОГО ШКОЛЯРА, ЯКИЙ НАРЯДИВСЯ НА ГЕЛЛОВІН ІСУСОМ ХРИСТОМ, ВИГНАЛИ З УРОКІВ

13-літній учень середньої школи міста Вест-Брук (штат Нью-Джерсі) Алекс Воїнскі в день Гелловіна прийшов до школи, переодягнений в Ісуса Христа – у хламиді, сандалях, з бородою й у терновому вінці. Через це його вигнали з уроків і відправили додому. Директриса школи пояснила своє рішення тим, що діти почали раз-у-раз запитувати: «Де тут той хлопчик, що став Ісусом Христом?», – а це порушувало навчальний процес.

Американська католицька організація «Америці потрібна Фатіма» висловила своє обурення таким учинком шкільної адміністрації: «Сьогодні виганяють з уроків за костюм Ісуса Христа. А що буде завтра? Заборонять носити христички й образки?!»

Як відзначає преса, у православній школі хлопчика, найімовірніше, також би відправили додому: православна традиція взагалі і російська особливо з недовірою ставиться до всього, що пахне новітнім трактуванням релігійних традицій, – тим паче, коли це стосується ігрищ на священну тематику. Коли великий князь Костянтин Костянтинівич, відомий у літературі як «К.Р.», написав п'єсу «Цар Юдейський» на євангельський сюжет, він спеціально зробив так, що сам Ісус на сцені не з'являється: зображувати Христа, не будучи Ним, – це справа Антихриста. Навіть попри це, п'єсу до публічної постановки не дозволили, незважаючи на високе становище автора: її поставили тільки раз – у домашньому палацовому театрі.

ВСУПЕРЕЧ БАЖАННЮ ОДНОПЛЕМІННИКІВ ЦИГАН СТАВ ПРАВОСЛАВНИМ ДИЯКОНОМ

Незвичайний випадок стався в місті Кірни Тверської області: циган прийняв православ'я і став дяконом. Примітно, пише газета «Комсомольська правда», що псалтир він освоїв раніше від абетки.

Недавно охристілися мати дякона Елізбара Іванова, його сестра і брат. «У нього налагоджені стосунки лише з ріднею, оскільки богомільство вважається серед циганів ганьбою. Одна справа – якщо іконі кланяться бабуся, і зовсім інше – молодий хлопець», – розповів місцевий священник о. Андрій, який допоміг циганові прийти до Церкви.

П'ять років тому о. Андрій разом з багатьма земляками був свідком того, як Кірни ставали «наркостолицею» Центральної Росії, пише газета. Намагаючись по-своєму розв'язати цю проблему, священник організував хресний хід до циганського табору, під час якого окропляв святою водою залізні паркани та котеджі із цегли.

В п'ятницю, 5 грудня 2008 року, близько 12.00 за московським часом, російські інформаційні агентства повідомили про кончину Московського Патріарха Алексія II (Редігера). «Святійший Патріарх помер у своїй резиденції в Переделкіно годину – півтори години тому» (тобто близько 10.30 – 11.00 за московським часом), – заявив «Интерфакс-Религия» голова прес-служби Московської патріархії священник Володимир Вігілянський.

Проте через годину – о 13.00 (тут і далі – за московським часом) – та ж прес-служба поширює коротше повідомлення: «На 80-му році життя помер Предстоятель Російської Православної Церкви Святійший Патріарх Московський і всієї Русі Алексій II. 6 грудня в Патріаршій резиденції в Переделкіно відбудеться засідання Священного Синоду Російської Православної Церкви, на якому буде обраний Місцеблюститель Патріаршого Престолу, а також визначені час і місце відспівування Святійшого Патріарха Алексія». Це повідомлення з'являється на офіційному сайті «Патриархия.RU», проте прочитати його стане можливим тільки через деякий час – сайт недоступний. За словами співробітників прес-служби, він піддався хакерській атаці, хоча вірогіднішим поясненням була б різко збільшена кількість відвідувачів, бажаних дізнатися офіційну інформацію.

У повідомленні прес-служби звертає на себе увагу той факт, що в ньому не вказані подробиці упокоєння Патріарха – місце, час і причина. Проте повідомляється, що засідання Синоду, на якому буде обраний Місцеблюститель Патріаршого Престолу, пройде в Переделкіно.

І тут починаються дива. О 15.20 «Интерфакс-Религия» повідомляє: версії, які «з'явилися у низці ЗМІ, про те, що Патріарх потрапив у ДТП, жодним чином не відповідають дійсності», – заявив журналістам у Москві представник прес-служби патріархії диякон Олександр Волков. Він також повідомив, що причини смерті Патріарха будуть оголошені, найімовірніше, сьогодні ввечері. За словами диякона О.Волкова, смерть Патріарха наступила в п'ятницю близько сьомої ранку (виділене авт.).

З цього повідомлення дізнаємося наступне: є версія, що Патріарх потрапив у ДТП (про нього, до речі, говорять джерела у ВЗЦЗ МП та правоохоронних органах), яку прес-служба Московської Патріархії відкидає. Проте найголовніше – виявляється, Патріарх помер не близько 10.30, а майже на 3,5 години раніше, близько сьомої.

Цікава і наступна подробиця, про яку повідомляє кореспондент РІА «Новости» о 12.04: «Керівник відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату митрополит Смоленський і Калінінградський Кіріл терміново покинув засідання Всесвітнього російського народного собору в храмі Христа Спасителя». У чому її значення – скажемо пізніше.

О 20.06 на сайті того ж РІА «Новости» з'являється відеозапис інтерв'ю знайомого нам о. Вігілянського, який на питання кореспондента: «О котрій помер Владика і хто його знайшов?» – відповідає буквально наступне: «Ще поки що невідомо (!), це теж засідання комісії (медичної, про яку сказав отець раніше – авт.), комісія повинна зробити свій висновок, і тоді ми окремо повідо-

Смерть Московського Патріарха обростає дивними подробицями

мимо з цього приводу».

За ознакою освітлення, запис зроблений у другій половині дня, але не пізніше 16.00-16.30, коли вже сутеніє. Його перегляду напрошуються питання:

- так коли ж помер Патріарх: о 7.00, в 10.30-11.00 або «це повідомить комісія»?

- чому немає відповіді на питання, «хто знайшов» покійного? Може тому, що його знайшов співробітник Федеральної служби охорони? Чи тому, що все-таки відбулося ДТП?

У зв'язку з цим напрошується ще одне питання. Якщо Патріарх помер близько 7.00, як стверджує диякон О.Волков, то чому, або навіть – з якою метою – не повідомили про це митрополита

Кіріла? Навряд чи останній, знаючи про смерть Предстоятеля, попрямував би на засідання Всесвітнього російського народного собору. Друга лінія інтриги – в повідомленнях про те, хто ж із митрополитів – членів Синоду до моменту обрання

Місцеблюстителя є номінальним главою РПЦ: Володимир (Сабодан) чи Володимир (Котляров)? Спочатку ЗМІ повідомляють про те, що найстаршим за хіротонією членом Синоду є Володимир (Сабодан), і він, отже, очолить засідання Синоду 6 грудня. Але через декілька годин з'являється інформація, що Синод відкріє інший Володимир – Котляров, митрополит Санкт-Петербурзький. Залишається загадкою – звідки ЗМІ, що роз'яснюють навіть сам термін «хіротонія», взяли думку про те, що найстаршим митрополитом Синоду є Володимир (Сабодан)? Авжеж, не самі додумалися. Адже досить було прочитати біографію членів Синоду, щоб дізнатися, що хіротонія Володимира (Котлярова) відбулася на декілька років раніше за хіро-

тонію Володимира (Сабодана).

І останні штрихи. Алексій II тільки недавно повернувся з Німеччини, де пройшов курс лікування. Всі ЗМІ в один голос стверджують, що напередодні, 4 грудня, він виглядав бадьоро, звершив богослужіння в Кремлі, а потім – ще й молебень в Донському монастирі перед мощами святителя Тихона – свого попередника. І раптом – неочікувана «серцева недостатність». До речі, Патріархові ще кілька років тому був імплантований кардіостимулятор, вплинути на роботу якого з боку зовсім нескладно: вистачить сильного електромагнітного імпульсу.

У зв'язку зі смертю Патріарха президент Медведев перервав свій візит до Індії, – в той час, як прем'єр Путін залишився у Вірменії, обмежившись співчуттям. До речі, ніде не повідомлялося, що він туди відлетів. За дивним збігом обставин, і лідер прокремлівської української Партії регіонів Янукович теж опинився у Вірменії, звідки висловив свої співчуття.

Що ж у результаті?

Офіційно картина подій виглядає так: Патріарх помер 5 грудня близько 11.00 за московським часом у своїй резиденції в Переделкіно від серцевої недостатності; 6 грудня там же, в Переделкіно, під керівництвом митрополита Володимира (Котлярова) відбудеться засідання Синоду з метою обрання Місцеблюстителя.

З неофіційною картиною складніше. Відповідно до неї, Патріарх помер вранці, близько 7-ї години, але про це знало лише вузьке коло осіб, зокрема – співробітники ФСО, які негайно повідомили про це «на гору». Пряма чи непряма причина смерті: або ДТП, або зовнішня дія на кардіостимулятор, яка викликала «серцеву недостатність».

У проміжку між 7.00 і 11.00 відбуваються консультації державного керівництва. Один із чільних членів Синоду і реальний, але не дуже бажаний для

влади, кандидат у Патріархи митрополит Кіріл дізнається про смерть Патріарха практично одночасно зі всіма – близько 11.00. За цей час вже могли відбутися якісь події, метою яких було досягнення певних результатів голосування на Синоді.

Як головуєчий на Синоді для митрополита Кіріла вигідніший Володимир (Сабодан) – ієрарх, який ставиться до нього лояльно і менш залежний від Кремля. Тому у ЗМІ йде інформація відповідного змісту. Але тут хтось згадує про те, що старший за хіротонією – Володимир (Котляров) – митрополит Петербурзький, який навряд чи симпатизує Кірілу, який останні декілька років бажав відправити його «на пенсію» і зайняти Петербурзьку кафедру. І тому через декілька годин ЗМІ вже повідомляють про Котлярова, як голову очікуваного засідання Синоду.

Так чи інакше, але незброєним оком видно, що смерть Патріарха, її час і причини залишаються оповитими таємницею та інтригами. І свої ролі в цих інтригах грають не тільки різні внутрішньоцерковні партії, але і партії влади, які стоять значно вище.

Володимир СУХЕНКО,
політичний оглядач, Київ –
для «Українського
Православ'я»

У Московському Патріархаті добрим словом пом'янули комсомол

У Російській православній церкві (РПЦ) вважають за необхідне створення в Росії молодіжної організації, в основу ідеології якої лягли б традиційні цінності, повідомляє «Интерфакс». «У минулому в нас була молодіжна організація, яка діяла в масштабах усієї країни. Вона робила багато корисних справ, і багато людей з нинішньої по-

літичної еліти вийшли саме з цієї організації, де вони набули управлінського, організаційного досвіду», – заявив керівник Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату митрополит Смоленський і Калінінградський Кирило, відповідаючи на питання активістів руху «Наші».

Разом з тим, митрополит підкреслив, що комсомол був «дуже жорстко пов'язаний з ідеологією, і коли ідеологія завалилася, то й організація розвалилася».

Сьогодні ж, на думку митрополита, «є необхідність у по-

дбній організації, але вже не пов'язаної з радянською ідеологією». За його словами, «нам варто взяти все краще, що було в минулому, наповнити цінностями, які пов'язані з 1000-літньою історією Росії, і тоді замість уявних ідеалів цю молодіжну організацію скріплюватимуть справжні цінності, перевірені часом».

На зустрічі, яка відбулась на прохання представників руху «Наші», митрополит відповів на різні питання, що стосуються церковної життя. Одне з питань і стосувалося ставлення Церкви до комсомолу, 90-річчя від дня заснування якого відзначалося 29 жовтня цього року.

(За матеріалами сайту
<http://www.baznica.info>)

**Блаженний Іван Слезюк,
єпископ
1896-1973
(фото 70-х років)**

Для Української Греко-Католицької Церкви 1973 рік був роком втрат: у далекій Канаді помер єпископ-ісповідник віри Василь Величковський, а тут, в Україні, в Івано-Франківську 4 грудня в опінії святості відійшов до Господа єпископ Іван Слезюк, таємний ординарій Івано-Франківської єпархії.

Ще в 1968 році, вже після другого ув'язнення, він таємно висвятив на єпископа о. Софрона Дмитерка. Владика Іван знав,

ДО 35-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ СМЕРТІ

що органи безпеки не залишать його в спокої і що він перебуває під контролем, а тому мусить бути ще хтось, хто управлятиме єпархією на випадок, якщо з ним щось станеться.

Його теж висвятив таємно, в квітні 1945 року, перед самим своїм арештом, єпископ Григорій Хомишин. А вже в червні арештували і отця Івана Слезюка. Йому інкримінували антирадянську агітацію.

Після вироку військового трибуналу о. Іван був відправлений етапом на 10 років у воркутинські табори. На той час у Сибіру проходили свій хресний шлях численні священники і вірні греко-католицької Церкви. На етапах і в таборах траплялися несподівані зустрічі. Ось так на шахті у Воркуті зустрілися і два єпископи – Іван Слезюк та Григорій Лакота, вікарій Перемишський. Важко хворий владика Григорій невдовзі помирає, а єпископ Іван продовжує його духовну справу: організовує спільні молитви, святкування Різдва та Воскресіння Господнього, відправляє св. Літургії, сповідає в'язнів. Туж працю він намагався продовжувати і в мордовських таборах, куди його перевели на початку

БЛАЖЕННИЙ ІВАН СЛЕЗЮК, ЄПИСКОП

1950-х років.

Звільнившись із ув'язнення 15 листопада 1954 року, владика повернувся до Станіслава і протягом майже восьми років здійснював підпільне адміністрування цією єпархією.

«До нього приходили, до хати, хоч її дуже стерегли. Навпроти мешкала якась родина, яка дуже слідувала, хто приходив до владики. Вони мали телефон і відразу повідомляли до КГБ: хто прийшов, хто вийшов і скільки там був», – згадував єпископ Софрон Дмитерко.

Власне, активна душпастирська діяльність і стала причиною другого арешту, який відбувся в липні 1962 року. У вироку народного суду м. Станіслава, який відбувся 23-24 жовтня 1962 року, єпископа Івана Слезюка звинуватили в тому, що він, «звільнившись із місць ув'язнення, де відбував покарання за антирадянську діяльність, не став на шлях виправлення, а таємно керував на Станіславщині нелегальною релігійною діяльністю уніатських священників колишньої Греко-Католицької Церкви, забороненої Львівським собором у 1946 році». Крім того, суд інкримінував владіці

Івану організацію «злочинної групи». Вирок: позбавлення волі у виправно-трудовах колоніях суворого режиму на 5 років та заслання у віддалені райони СРСР на 5 років після відбуття основної міри покарання.

У 1968 році владика повертається з тюрми до Станіслава і поселяється у будиночку, де мешкали сестри згромадження святого Вікентія. Має окрему кімнату і служить кожного дня для сестер святу Літургію. Служби безпеки пильнують за помешканням. Під вікнами навіть уночі хтось підглядав і підслуховував. Післанці від священників та монахинь приходили до владики дуже обережно, щоб не привертати уваги. В цьому помешканні він, зокрема, висвятив на священника отця Андрія Кияка. А отців Василя Мендруня та Михайла Пальчинського він висвятив у будинку сестер-василіянок на вул. Довбуша. Всього, за словами владики Дмитерка, він висвятив десь із 20 священників – зі Львова і з Івано-Франківська.

Він уже пережив два ув'язнення і розумів, що якщо його не зломали духово, то постараться зламати іншим способом. Часто повторював молодим священни-

кам: «Не бійтеся, працюйте. Бо коли Бог дає обов'язок, то й допомагає його виконувати».

Його викликали на «розмови» в КДБ. Останній такий виклик відбувся в середині листопада 1973 року, за два тижні до смерті владики. Пізніше він розповідав єпископові Софрону, що його посадили в якийсь пустий кімнати на крісло. Ніхто не приходив. Так він просидів дві години. Після цього йому сказали: «Ви вільні, можете йти».

Важко було рухатися, дуже паморочилася голова, тіло немов лихоманило, шкіра пекла. Сестри згадували, що владика повернувся з виклику з почерво-нілим обличчям, почувався дуже стомленим, зліг у ліжку і до двох тижнів помер. Було і залишається підозріння, що в КДБ його опромінили, аби в такий спосіб позбутися ще одного уніатського єпископа...

Відбувши 14 років ув'язнення, зазнавши тортур і знущань, єпископ Іван Слезюк жодного разу не зрадив Христа та його св. Церкву. За неї він і віддав Господеві свою праведну душу.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ
Інститут історії Церкви УКУ

ХРИСТОС-БОГ – ВІДКУПИТЕЛЬ, ВИЗВОЛИТЕЛЬ, СПАСИТЕЛЬ, ІЗБАВИТЕЛЬ

Ангел сказав їм: «Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: сьогодні вам родився у городі Давидовім Спаситель – Христос Господь».

Лука 2, 10

Святе Письмо надає Месії-Христові такі чотири рятувальні титули: 1) Відкупитель; 2) Визволитель; 3) Спаситель; 4) Ізбавитель. За суттю ці титули не є ідентичними і кожен з них має свій ідейний смисл.

1. В сотвореному Богом бутті з Його волі все підлягає випробуванню, і спокусник-сатана ще не засуджений, а тому має у справедливого Бога право голосу спокусливої агітації намовляти людей на гріх проти Бога. При цьому спокуса не є насиллям над спокушуваним, оскільки людина має свободну волю і благодать Божу в розпорядженні для спротиву спокусі. Сам бо Христос-Бог «сам був випробуваний; Він може допомогти тим, що проходять через пробу» (Євр. 2, 18). «Він пробув у пустині сорок днів, спокушуваний сатаною, і був із дикими звірами, і ангели Йому служили» (Мр. 1, 13).

Однак наші прародичі, піддані з Божого допуску спокусі, таки піддалися спокусникові і тим самим потрапили разом зі всім людським родом у смертний стан, наслідком якого стало поневолення душ померлих у диявольській в'язниці, – незважаючи на те, що через покаяння многи ставали праведниками. І ці праведники вже заздалегідь одержали Боже запевнення – обітницю через прародичів, що в майбутньому усе ж здійсниться Боже змилювання над ув'язненими їхніми душами у середовищі аду, над яким отримав владу сатана. «Отож, Господь сказав до змія: «За те, що ти вчинив це, будь проклятий з-поміж усякої скотини та з-поміж усіх диких звірів [...] Я покладу

ворожнечу між тобою і жінкою, і між твоїм потомством та її потомством. Воно розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися вп'ястися йому в п'яту» (Бт. 3, 15).

У той же час іще в часи перших поколінь Адамового родоуду Благий і Чоловіколюбчець Бог виявив людству, що навіть при такій ситуації існує можливість для людини не потрапити під сатанинське поневолення. І цим єдиною можливістю засобом є всеціла й абсолютна побожність людини, як це показано на прикладі одного з таких святців: «Усього прожив Енох 365 років. Енох ходив з Богом, та не стало його, бо Бог узяв його» (Бт. 5, 23-24). «Енох угодив Господеві, тож його перенесено: ось поколінням зразок каяття» (Сир. 44, 16). «Нікого на землі не створено таким, як Еноха: він бо забраний був із землі» (Сир. 49, 14). «Вірою Енох був перенесений, щоб не бачити смерті; його не знайдено, бо Бог його переніс. Перед його перенесенням засвідчено про нього, що він угодив Богові» (Євр. 11, 5).

Другим таким «щасливчиком» у Бога був Мойсей, про якого написано: «Було ж Мойсеєві сто двадцять років, як умер; очі його не потемнішали і сила його не зникла» (Вт. 34, 7). І «не з'явився більше такий пророк в Ізраїлі, як Мойсей, з яким Господь розмовляв віч-на-віч, так знаками й чудесами, які Господь послав його зробити в Єгипетській землі над фараоном і над усіма його рабами та й над усім його краєм, як і потужною рукою й усіма великими та страшними чудесами-дивами, що їх появив

Мойсей перед очима всього Ізраїля» (Вт. 34, 10-12). Ось так Господь Бог покарав ізраїльтян, «і по цей день ніхто не знає його гробу» (Вт. 34, 6).

Однак вибраним своїм Господь об'явив, де знаходиться тіло Мойсея, – вказуючи водночас і на причину, через яку ізраїльтян було позбавлено такого ще не бувало в їхній історії визначного провідника: «Одначе і ці також в маячінні бруднять тіло, нехтують Божою владою і зневажають величчя. І тоді, як сам архангел Михаїл, змагаючись із дияволом і сперечаючись із ним про тіло Мойсея, не наважився винести зневажливого суду, а сказав: «Нехай тебе Господь судить», – то ці зневажають те, чого не знають; а що, немов та нерозумна звірина, з природи знають, – те їх погубляє. Горі їм, бо вони пішли дорогою Каїна і, на відплату, потрапили в обман Валаама й у бунті Корея загинули. Вони – підводні скелі на бенкетях ваших, які живляться безсоромно з вами й самих себе випасають; хмари безводні, вітрами гнані; дерева, що пізно восени безплідні, двічі померлі, вирвані з корінням; люті морські хвилі, що власним соромом шумують; зорі блукаючі, яким пречорна темрява збережена повіки» (Юда 8, 13).

Третім згаданим у Святому Писанні праведником, якого було забрано із землі з тілом та душею, є пророк Ілля. І про велич та місце, яке займають Мойсей та Ілля у небі, Христос-Бог показав вибраним своїм учням під час свого світлого Преображення.

У той же час душі тих, хто окутався гріховністю, стали поневолені в адовому середовищі, вийти звідкіля самотужки ніхто не був спроможний. Тіла ж їхні стали розкладені тлінню на землі.

Статуя Ісуса Христа на горі Корковаду (Corcovado) в Ріо-де-Жанейро, Бразилія. Висота 38 м Споруда статуї продовжувалася близько п'яти років. Відкрита 12 жовтня 1931. Автори — Еїтор та Силва Кошта (Heitor da Silva Costa), Поль Ландовський (Paul Landowski).

І ось тут і проявились оті чотири титули, якими в Святому Письмі означено місію Христа-Месії. При цьому сам Христос-Бог, підтверджуючи свою законноспасительність стосовно Божого закону, одразу ж запевнив: «Не думайте, що Я прийшов усунути закон чи пророків: Я прийшов їх не усунути, а сповнити» (Мт. 5, 17). І Він, аби сповнити обітницю Божу, дану людству після гріховного упадку прародичів, своєю Жертвою усунув віковичний шлагбаум, який постав на шляху до неба перед душами тих, які собі на це заслужили. Для цього Богочоловікові Христові треба було на три дні залишити своє нетлінне Тіло для захоронення у гробниці, а душею своєю увійти до аду і своєю Божою Всемогутністю визволити та вивести душі праведних з диявольського полону до Божого Царства. А відлучити душу від Тіла Христового можливо було тільки вбивством, адже Богочоловік не міг умерти природною смертю. При цьому Він мусив умерти хресною

смертю, аби пролляти Пресвяту Божу Кров. Ось такою стала ціна відкуплення наших душ.

Цієї проллятої Найсвятішої Христової Крові не було зібрано у якусь посудину: пролита під час катування, походу з хрестом на плечах на Голготу і на самій Голготі, вона зросила і ввійшла в землю, знявши тим самим прокляття з тієї землі, про яку Адамові було сказано: «За те, що ти послухав голос твоєї жінки і їв з дерева, з якого я наказав тобі не їсти, проклята земля через тебе» (Бт. 3, 17). Так здійснилося Відкуплення усіх людей у

Христос-Бог є Спасителем тих, котрі через упадок у смертний гріх благають про помилування. Христос твуж ізбавляє тих, котрі благають про захорону від диявольського поневолення та від вічного прокляття, а також від усяких дочасних лих та нещастя, які загрожують людському життю та здоров'ю. Амінь.

о. Богдан СМУК

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

6) група «Б»: ТАРАС. Українець, греко-католик, 08.09.1948 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сині; **волосся** – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чуйність, уважність, чесність; (11) – створення сім'ї; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдвєць; **професія**: – пенсіонер; (18) – м. Дрогобич, Львів. обл.; **контактний телефон**: +380984132395; 8-(032)-442-95-86- (ввечері).

7) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 29.01.1972 р.н.; **ріст** – 169 см.; **вага** – 77 кг.; **очі** – сині; **волосся** – шатен; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний; **захоплення, інтереси**: – спорт; (11) – взаємність, довіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки; **професія**: – інженер; (15) – матеріально незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-672-06-55.

8) група «Б»: ВАСИЛЬ. Українець, греко-католик, 09.04.1970 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 72 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, чесний, прямолінійний; **захоплення, інтереси**: – музика, фото, кулінарія; (11) – повага, взаєморозуміння, стан душі; (12) – так; (13) – з 1998 року; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 13 років, проживаємо разом, навчається у класичній гімназії, користувач ПК; **професія**: – ТЗОВ «Міст Експрес», оператор обробки відправлень; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-718-88-14 (дзвонити з 20.00 до 22.00).

9) група «Н»: МИРОСЛАВ. Українець, греко-католик, 17.12.1985 р.н.; **ріст** – 175 см.; **вага** – 65 кг.; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, ввічливий, врівноважений; **захоплення, інтереси**: – історія, спів, музика; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працівник в інституті; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(096)-608-86-58.

10) група «Н»: РОМАН. Українець, греко-католик, 25.05.1957 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 66 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – подорожі; (11) – не схильність до повноти, вдова (до 44 років); (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – Львівська обл.; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: 8-(067)-890-77-45.

11) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 19.03.1974 р.н.; **ріст** – 174 см.; **вага** – 68 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – шатен; (7) – інвалід II групи (ДЦП); (8) – не маю; (10) – наполегливий, обов'язковий, дисциплінований; **захоплення, інтереси**: – історія футболу, спорту; відвідування історичних та відпустових місць; (11) – відвертість, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – працює по спеціальності економіст-бухгалтер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-256-05-95.

12) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 82 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – **захоплення, інтереси**: – врівноважено-різноманітні; (11) – чесна, добра, сімейна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, нормальний, живе в Іспанії; **професія**: – агроном; (17) – у Львові – гуртовик, у селі – незавершене будівництво; (18) – народився: – Львівська обл., с. Дідилів; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-496-27-77.

13) група «Б»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 08.11.1957 р.н.; **ріст** – 172 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, уважність; **захоплення, інтереси**: – історія, люблю природу, читаю, почуття гумору; (11) – взаємна довіра, щирість, акуратність; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – дві дочки – 23 і 24 роки, заміжні, живуть окремо; **професія**: – будівельник; (17) – матер. незалежний, проживаю з мамою; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(093)-552-64-19.

14) група «Н»: АДРІАН. Українець, греко-католик, 11.10.1977 р.н.; **ріст** – 184 см.; **вага** – 82 кг.; **волосся** – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – ерудований, поліглот (10 мов, в т. ч. японська); **захоплення, інтереси**: – подорожі, історія України, релігія; (11) – чесність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – інженер комп'ютерної техніки; (15) – матер. незалежний; (16) – народився: – м. Львів; **проживаю**: – м. Торонто; **контактний телефон**: adrihar@hotmail.com.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ “НАША ДРУЖНА РОДИНА” Любові Вам всім і наснаги!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» в № № 1(40) – 9(48) за 2008 рік – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра Романюка за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00); або також до відповідальної за кореспонденцію кур'єр Львівської Архиепархії УГКЦ сестри Іриней за тел.: 8-(032)-261-08-94;

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про

сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: за розміщення анкети.

При відсутності чеку про сплату коштів анкета не буде опублікована.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр Романюк.

КУДИ ПІТИ В НЕДІЛЮ?

1) Християнський клуб знайомств при храмі Вознесіння Господнього. Адреса: м. Львів, Левандівка, вул. Широка, 81а, тел.: 267-63-37.

Зустрічі членів клубу проводяться 1 раз в два тижні, в неділю. Початок зустрічі – 15.00 год., в приміщенні «Школи сім'ї», 3-й поверх духовного центру «Під покровом Богородиці».

Дати найближчих зустрічей: 14.12.2008р.; 28.12.2008р. і т.д.;

2) Християнський клуб знайомств «НАДІЯ» при храмі св. Володимира і Ольги.

Адреса: м. Львів, вул. Симоненка, 5а, тел.: 64-25-54; 63-67-98.

Зустрічі членів клубу проводяться кожного тижня, в неділю. Початок зустрічі – 16.30 год., в лекційному залі храму в приміщенні катехитичної школи ім. бл. свщм. Миколая Чарнецького.

ЖІНКИ:

17) група «Н»: СОФІЯ. Українка, греко-католичка, 13.04.1975 р.н.; **ріст** – 153 см.; **вага** – 41 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, співчутливість; **захоплення, інтереси**: – мистецтво, природа; (11) – повне дотримання християнської моралі; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар ЛНМУ ім. Д. Галицького; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-451-84-81.

18) група «Б»: ЯНІНА. Полька, римокатоличка, 06.01.1943 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 90 кг.; **очі** – карі; **волосся** – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – лагідність, побожність; **захоплення, інтереси**: – кухарство, спілкування з людьми; (11) – доброта, працьовитість; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – 2 дорослі сини, незалежні, проживають окремо; **професія**: – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(095)-506-92-11; 243-78-21.

19) група «Б»: ЛЮДМИЛА. Українка, греко-католичка, 22.07.1955 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 55 кг.; **очі** – темно-зелені; **волосся** – темно-шатенка; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – мрійливість, зичливість, прямота, простота, відкритість; **захоплення, інтереси**: – життя у добрих проявах; (11) – чистота душі, працьовитість, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 5,5 років; (14) – вдова; (15) – 2 сини: 28 та 14 років, старший живе окремо, незалежний, працює; **професія**: – інженер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народж. – Тернопілля, прожив. – м. Львів; **контактний телефон**: (0322)-65-87-11.

20) група «Б»: ЯРОСЛАВА. Українка, греко-католичка, 10.02.1961 р.н.; **ріст** – 162 см.; **вага** – 65 кг.; **очі** – сіро-зелені; (7) – хороший; (8) – не маю; (10) – чесність, доброта, порядність, уважність; **захоплення, інтереси**: – кухня, сімейний затишок; (11) – розумний, добрий, сильний духом; (12) – так; (13) – 22 роки; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – не маю; **професія**: – товаровед (сфера торгівлі); (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(098)-920-11-71.

21) група «Б»: МАРІОЛЯ. Українка, православного обряду, 23.07.1973 р.н.; **ріст** – 164 см.; **вага** – 60 кг.; **очі** – сірі; **волосся** – русяве; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – вірна, чесна, порядна; **захо-**

плення, інтереси: – подорожі історичними містами, художня література; (11) – без шкідливих звичок, вірний, чесний, порядний; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – 1 син - 11 років, здоровий, займається в музичній школі та грає у футбол; **професія**: – робота на посаді спеціаліста держслужби; (17) – проживаю з батьками; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-916-14-57.

22) група «Б»: ТЕТЯНА. Українка, греко-католичка, 10.03.1951 р.н.; **ріст** – 160 см.; **вага** – 58 кг.; **очі** – зелені; **волосся** – чорне; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, працьовитість, чесність; **захоплення, інтереси**: – добра господиня, люблю читати; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 1 син - 1974 р.н., одружений, здоров'я задовільне; **професія**: – пенсіонерка; (17) – проживаю з сином; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 237-55-42.

23) група «Б»: СТЕФАНІЯ. Українка, греко-католичка, 08.01.1952 р.н.; **ріст** – 156 см.; **вага** – 56 кг.; **очі** – голубі; **волосся** – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість, порядність, доброзичливість; **захоплення, інтереси**: – читаю книжки, люблю землю, природу, виховую внука; (11) – бути справедливим; (12) – так; (13) – 6 років; (14) – вдова; (15) – 2 самостійні доньки - 1977 р.н. та 1980 р.н., здорові; **професія**: – пенсіонерка, працюю економістом; (17) – проживаю з внуком 5-и років; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: 267-26-16; +38-(067)-479-16-12.

24) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 15.03.1965 р.н.; **ріст** – 171 см.; **вага** – 74 кг.; **очі** – карі; **волосся** – русяве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, врівноваженість, тактовність; **захоплення, інтереси**: – книги, музика, театр, спілкування; (11) – порядність, спільні погляди; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-873-25-35; 234-41-86.

25) група «Б»: НАТАЛІЯ. Українка, греко-католичка, 17.08.1981 р.н.; **ріст** – 167 см.; **вага** – 84 кг.; **очі** – зелені; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – комунікабельна, товариська, весела, лагідна, ввічлива, врівноважена; **захоплення, інтереси**: – подорожі, спів, читання; (11) – чистота душі, спільність поглядів; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – отримала церковне

уневажнення подружжя; (15) – дітей не маю; **професія**: – головний бухгалтер; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-314-35-57.

26) група «Б»: МАРІЯ. Українка, християнка, 15.03.1952 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – світло-русє; (7) – нормальний; (8) – не маю; (10) – всебічні; (11) – до 60-и років; (12) – (-); (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – син 21 рік, освіта вища, здоровий, працює; (16) – пенсіонерка, освіта вища, працюю; (17) – житлом забезпечена; (18) – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(097)-220-96-38.

27) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 14.06.1989 р.н.; **ріст** – 168 см.; **вага** – 57 кг.; **волосся** – русє; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, побожність, чесність, порядність, скромність; **захоплення, інтереси**: – духовна література, вишивання; (11) – семінарист; (12) – так; (13) – створення сім'ї; (14) – навчаюся в ЛДМК; (15) – проживаю з батьками; (16) – тимчасово у Львові; **контактний телефон**: +38-(093)-775-98-87; 234-41-86.

28) група «Б»: ОКСАНА. Українка, православного обряду, 24.10.1959 р.н.; **ріст** – 165 см.; **вага** – 60 кг.; **волосся** – чорне; **очі** – коричневі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – емоційність, комунікабельність, поєднання протилежностей; **захоплення, інтереси**: – флористика, мистецтво, маркетинг; (11) – відповідальність, організованість, сімейний лідер, доброта; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – донька, 14 р., здорова, захоплення: спорт, танці, флористика, комп'ютер; **професія**: – дизайнер-флорист (творча робота); (17) – матер. і житлово незабезпечена; (18) – народилася: – м. Ужгород; **проживаю**: – м. Львів; **контактний телефон**: +38-(067)-169-00-86.

29) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 21.12.1980 р.н.; **ріст** – 155 см.; **вага** – 49 кг.; **очі** – каро-зелені; **волосся** – шатенка; (7) – добрий; (8) – не пунктуальна (рідко); (10) – комунікабельна, весела, відповідальна, організаторські здібності, виконавча; **захоплення, інтереси**: – бальні танці, німецька мова; (11) – порядний, надійний, духовний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; **професія**: – офіс-менеджер у поль.-укр. фірмі; (15) – проживаю з батьками (4-х кімн.кв.); (16) – м. Дубляни, Львівська обл.; **контактний телефон**: +38-(097)-711-31-35.

Сталін і Гітлер були одержимі дияволом

Адольф Гітлер і глава СРСР Йосиф Сталін були одержимі дияволом. Про це під час виступу на «Радіо Ватикан» заявив головний екзорцист Ватикану о. Габріеле Аморт, який виконує обов'язки «проганяча диявола» при Папі Венедикті XVI. Зокрема, о. Аморт сказав: «Звичайно, диявол існує, і він може завладати душею не тільки якоїсь окремої людини, але навіть групи людей або цілого народу. Я переконаний, що всі нацисти були одержимі дияволом. Досить лише згадати, що робив Гітлер і що робив Сталін. Майже напевно вони були одержимі дияволом. Про це можна судити з їхньої поведінки й учинків, з жахів, які вони творили, і з тих дивовижних речей, які робилися з їхніх наказів. Тому ми повинні захищати

суспільство від демонів».

Але це ще не все. Як пише «Daily Mail», згідно з нещодавно оприлюдненими таємними документами Ватикану, під час війни сам тодішній Папа Римський – Пій XII – намагався «на відстані» вигнати диявола з Гітлера. Що, на жаль, не мало жодного ефекту...

У зв'язку з цим о. Аморт зазначив: «Рідко буває, щоб молитва і спроба вигнати диявола спрацьовували на відстані. Зрозуміло, можна молитися за когось на відстані, але в такому разі це не подіє... Одна з основних вимог при вигнанні диявола – перебувати в безпосередній близькості до одержимої людини, а також згода і бажання цієї людини, – вважає він. – Тому спробу вигнати диявола з людини, якої немає поруч і яка не виявляє ні готовності, ні згоди, дуже важко успішно здійснити. Однак у мене немає сумнівів, що Гітлер був одержимим, і тому мене анітрошки не дивує, що Папа Пій XII зробив спробу екзорцизму на відстані».

До слова, о. Габріеле Аморт також висловився проти книг про Гаррі Поттера, заявляючи, що читання романів про хлопця-чарівника відкриває розум дитини до сприйняття окультизму та занять чорною магією. Отець Аморт, який є президентом Міжнародної асоціації екзорцистів,

сказав про книги Дж. Роулінг так: «За Гаррі Поттером ховається знак короля темряви, диявола». Він також підкреслив, що книги Роулінг містять численні позитивні відгуки про магію, «сатанинське мистецтво», і додав, що в книзі здійснено спробу помилкового розмежування чорної і білої магії, у той час як «насправді такого розмежування не існує, оскільки магія – це завжди звертання до диявола».

За свою кар'єру о. Аморт здійснював обряд вигнання диявола понад 30 тисяч разів. Як повідомляє італійська преса, його улюблений фільм – «Екзорцист».

За матеріалами InoPressa підготував Віталій ПРЕЙМ, «Фраза»

ТАКА НЕПОПУЛЯРНА СВЯТІСТЬ

Святість – це рід, про яку прийнято багато говорити в Церкві, але чомусь не прийнято практикувати. Коли хтось серйозно починає практикувати свою віру, на нього починають криво дивитись. Інколи навіть показують пальцем: «Дивіться, ще один релігійний фанатик».

Якби св. Франциск жив у наш час, ми б і його вважали фанатиком. Якби у наш час народився св. Іван Христитель, його називали б «людиною з пташками в голові». Святі настільки відрізняються від нас у своїй поведінці та своїй маніфестації віри, що інколи здається, що вони були в іншій Церкві. Але Церква одна і єдина. І святі – це просто нормальні християни. Святий Франциск нормальніший від нас, усіх разом взятих. Святий Іван Христитель набагато свідоміший цілої купи теологів-раціоналістів. Просто вони бачили те, чого ми позбавили себе бачити.

Це в нас є проблеми, а не в них. Ми ганяємося за тимчасовим, забуваючи про вічне. Ми думаємо про

тлінне і не довіряємо тим, хто шукає Бога, а не мамону. Свого часу Церква повернула до Христа дикі племена варварів, донесла Євангеліє до Китаю й Америки, просвітила дикі племена чорної Африки. А сьогодні ми шукаємо вихід із кризи віри, не помічаючи, що рішення – зовсім поряд.

Одна мудра людина якось сказала: «Стягни на себе дух миру (знайди святість) – і тисячі доколя тебе врятуються». Чи наслідуємо ми її приклад? Чи, послушавши, як завжди, попрямуємо з церкви у своїх справах, забувши про справжнє призначення людини – реалізувати Божий задум, який і є святість. Адже блаженний Августин ще у IV столітті молився: «Ти, Господи, створив нас із прагненням до Тебе. І неспокоїне моє серце, доки не заспокоїться в Тобі».

Павло ЛЬОВУШКАН

Суспільство повинне захищати священнослужителів

Представники Російської православної церкви вважають, що захищати священнослужителів, їхні помешкання та святині повинне саме суспільство. Ця заява була зроблена, аби прокоментувати вже третій за останній час вибух у православному храмі на південних околицях Москви.

«І цей злочин, у якому явно простежуються сліди злого наміру проти Церкви та віруючих, і підпал будинку еромонаха Серапіона (Митька) під Ярославлем, – все це свідчить про те, що проти Церкви ополчилися сили зла», – сказав заступник керівника Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського патріархату протоієрей Всеволод Чаплін. Він висловив сподівання, що злочини будуть розкриті, а їхні виконавці й усі, хто за ними стоїть, будуть названі.

«На жаль, безконтрольне поширення сатанізму й

антихристиянства, які є не менш небезпечними, ніж фашизм і нацизм, у нас не поставлені поза законом. Так що ж – людям покладатися тільки на себе?» – відзначив Чаплін.

А глава прес-служби Московської патріархії Владімір Вігілянський нагадав, що днями була пограбована каплиця св. Миколая й убита свічниця у Москві. «Це свідчить про дуже низький рівень моральності: якщо стаються злочини проти дітей і священників, то наше суспільство – хворе», – констатував він. На його думку, відсутність етичних програм у школах і вузах – це злочин перед дітьми й суспільством у цілому.

Представник РПЦ підсумував сказане словами, що «священик не може сам себе захистити, зареєструвати на себе й узяти в руки зброю, а тому саме суспільство повинне захищати своїх священнослужителів».

Викрадення мощей триває

Із церкви Успення Божої Матері в Нижньому Новгороді викрадено ковчег з мощами святих великомучеників. Як повідомили агентству ІТАР-ТАРС в обласному управлінні ГУВС, крадіжка сталася ще 22 листопада. «Було викрадено мощі великомучениці Варвари, святих Інокентія та Філарета, митрополитів Московських, які перебували в основному приміщенні храму», – уточнив представник управління. За його словами, прикмети зловмисників запам'ятав один із парафіян, який перебував у церкві, і описав їх міліціонерам, що прибули. Експерти ГУВС створили фоторобот злочинця і оголосили його розшук.

У Нижньгородській єпархії підтвердили факт викрадення святих мощей.

Те, що сталось у Нижньому Новгороді, – не поодинокий випадок. Крадіжки у російських храмах стали, на жаль, звичними подіями, але історії з мощами – ситуація особлива. Схоже, що мощі викрадають або через незнання, або у якомусь зломі намірі. За словами керівника прес-служби Московської Патріархії протоієрея Владіміра Вігілянського, лише у 2008 році на офіційному сайті Московської

Патріархії було повідомлено про 50 крадіжок у храмах. «Крадуть усе, не гребуючи навіть убивством священика задля того, аби пограбувати храм», – заявив представник Патріархії.

При цьому він підкреслив, що викрадення мощей – це щось надзвичайне. За його словами, ковчег, як правило, не представляє жодної матеріальної цінності. Маленьку скриньку неможливо продати, адже софринський виріб нічого не вартий. Його також жодним чином неможливо пристосувати для інших цілей. «А мощі новгородських святих – кому вони можуть бути потрібні? Що зло-

дії будуть робити з мощами? Що це – божевілля? Блюзнірство? Сатанізм? Ми що – зіштовхуємося вже зі свідомістю без жодних моральних меж? Чи це дивовижна релігійна безграмотність?» – дивується протоієрей Вігілянський.

Досить нагадати, що минулого місяця з Донського ставропігійного чоловічого монастиря у Москві було викрадено ковчег з мощами святих. На щастя, цей інцидент закінчився щасливо: украдений відтіля ковчег із мощами новгородських святих було повернуто. Святиню передав монастиреві якийсь чоловік, який прийшов до храму і пояснив, що «його попросили передати мощі».

Стефан КРЕНЦЕР

Біблійна історія створення

ЯК ПОСТАЛА ВІДОМА СЬОГОДНІ ІСТОРІЯ СОТВОРЕННЯ?

Біблійні автори – самі ізраїльтяни – знали людей, для яких вони писали, і зодягнули своє твердження в оповідь, у драму. Те, що ми читаємо в історії гріхопадіння, не є протоколом «гріхопадіння». В дійсності це сталося не так, як представлено. Богословське твердження тут зодягнене в оповідь. Отже, марно питати, як було можливим, що змія могла говорити. Так само даремно питати, що це був за фрукт, який з'їли Адам і Єва, і тим згрішили. Історія гріхопадіння належить – так само, як і історія сотворення, – до літературного жанру епічної оповіді чи народного передання.

Короткий огляд розповіді біблійного автора: Господь Бог сотворив чоловіка з земного порошу та вдихнув йому в ніздрі віддих життя. Бог приводить чоловіка у сад, в центрі якого стоять дерево пізнання та дерево життя. Чоловік отримує заповідь: «З дерева пізнання добра й зла не їстимеш, бо інакше смертю помреш!» Чоловік самотній. Бог створює з ребра чоловіка Єву, його помічницю. Змія ховається на дереві пізнання і спокушає Єву з'їсти плоди. Його обіцянка звучить: «Ви станете як Бог». Єва їсть, вона дає їсти і своєму чоловікові. Адам і Єва пізнають, що вони нагі. Далі йде допит, вирок змієві, жінці та чоловікові, та вигнання з раю.

МІФІЧНІ ОБРАЗИ НАДАЮТЬ МАТЕРІАЛ ДЛЯ ЦІЄЇ РОЗПОВІДІ

Як авторові спадає на думку зодягнути гріхопадіння, оте «ні» людини Богові, саме в цю розповідь? Чому він не придумує іншої? Чому в розповіді про гріхопадіння особливу роль відіграють змії, дерево, сад? На ці питання відповідь може звучати лише: Біблійний автор використовує старі міфичні образи сусідніх язичницьких релігій, щоб у цих образах зробити свої богословські твердження. Але автор не просто списує. Він не просто переймає міфи з Вавилону і Фінікії у їхній цілості, з образом та змістом. Він вже «деміфологізує», тобто переймає лише образ, оболонку, і вливає у неї новий богословський зміст. Часто він переймає образ тільки тому, щоб показати, що його висловлювання зовсім інші.

Старий вавилонський епос «Енума Еліш», безсумнівно, вплинув на біблійного автора. Яку відповідь дає цей епос на питання походження зла? Один бог вчинив несправедливість і тим самим приніс нещастя та прокляття на весь рід богів. З цього прокляття боги хочуть звільнитися, але як? Вони зв'язують злочинця і вбивають його. З його крові та з глини землі вони ліплять людину. З гріховною кров'ю злочинця провина, зло переходять на

Що сказано цією історією? Звідки походить зло у світі? Вавилонський міф дає однозначну відповідь: зло походить від богів. Добро і зло вже закладені в людині при її створенні.

Проти цього виступає біблійний автор. Він запозичує картину вавилонського міфу. У нього Бог також ліпить людину. Але він робить діаметрально протилежне твердження: Людина – добра! Бог сотворив людину доброю. Він сотворив людину з доброї, родючої землі – Адамагу. У жилах першої людини не тече гріховна кров богів, Бог не заклад у неї зла. Зло приходить пізніше. Отже, біблійний автор відхиляє відповідь вавилонського міфу, хоч він і переймає його спосіб представлення.

Зло походить від людини. Вона дає себе ззовні спокусити до зла. Хто був цією злою силою, яка спокушає людину? Як автор повинен це зобразити? У своєму довідкілі він знаходить образ, що уособлює для нього зло, прокляття: змії.

ЗМІЙ – ОБРАЗ ЗЛА

Ізраїль завоював країну Ханаан і осів там. Поділ між корінним населенням Ханаану і Божим народом залишався. Жителі Ханаану були язичниками з розкішним культом шанування богів, який справляв враження на ізраїльський народ. Змія була для хананей «божою твариною», священною істотою, яка зображалася високо підведеною

Змія представляє язичництво та його культові звичаї. Знову й знову Ізраїль спокушався власти у цей язичницький культ. За змією як символом язичницької релігії Ханаану стоїть бісівська сила зла. Ізраїль відчув це у своїй історії: завжди, коли він звертався до язичницького культу, на народ находили нещастя і нужда. Цей досвід прослідковують в минуле – аж до раю. І там люди відвернулися від Бога і дозволили себе звести злом. Це зло підступило до них точнісінько так, як до ізраїльтянина у Ханаані, у вигляді змії. Водночас цей образ змії був застереженням для народу: хто звернеться до язичницького культу, до змії, підлягає загибелі, як і наші прабабуки в раю.

(Продовження у наступному числі «Метри»)

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Подібно як Святі, так і Ангели Божі є нашими приятелями, охоронцями і добродіями. Тут хочемо сказати дещо про їхнє існування, завдання і наше почитання.

Існування Ангелів

Хто це – святі Ангели? Це чисті, невидимі, досконалі, безсмертні духи, що їх Господь Бог створив і наділив бистрим розумом і свобідною волею. Св. Письмо Старого й Нового Завіту багато разів говорить про Ангелів та їхню діяльність. Число Ангелів безмірно велике. Пророк Даниїл бачив у видінні престол Бога, де «тисячі тисяч Йому служили. І силенна безліч перед ним стояла» (Дан. 7, 10). А св. Іван Богослов у книзі Об'явлення каже: «Потім я бачив і чув голос Ангелів багатьох навколо престолу й істот старших; і було число їх – множини множин і тисячі тисяч» (5, 11). Сам Ісус Христос говорить про легіони Ангелів (Мат. 26, 53). Св. Отці Церкви говорять про дев'ять ангельських хорів, що ними є: Серафими, Херувими, Престоли, Господства, Влади, Сили, Начала, Архангели й Ангели. Господь Бог по створенні Ангелів був виставив їх на спробу. Велика частина Ангелів була збунтувалася проти Бога, і Він покарав їх вічним пеклом. Упавші Ангели – це злі духи, дияволи – вороги людей.

Завдання святих Ангелів

Завданням всіх Ангелів з волі Божої є: Бога славити, Його волю виконувати й людей охороняти. Служіння Богові – це головне завдання Ангелів. Воно найперше полягає в тому, що Ангели в небі повсякчас прославляють Бога. Пророк Ісаї бачив у видінні, як Серафими в небі зивали: «Святий, святий, святий Господь сил: вся земля повна Його слави» (6, 3). А псалмопівець каже: «Хваліте Його всі Ангели Його, хваліте Його всі воїнства небесні» (Пс. 148).

Крім голошення Божої слави в небі, Ангели ще звіщають людям Божу волю. Вони є Божими посланцями до людей. Звідси і їхня грецька назва – Ангелос, що значить: посланець, вістун. У старому й Новому Завіті маємо багато прикладів на їхню роль як Божих посланців. Тут згадаємо дещо:

Господь Бог через Ангелів звіщав свою волю старозавітним патріярхам. Ангел звіщає Захарії про зачаття св. Івана Христителя. Ангел звіщає Преч. Діви Марії про вполчення Божого Сина. Ангели своїм співом звіщають Христове Різдво. Ангел каже св. Йосифові тікати до Єгипту з Дитятком Ісусом і Його Матір'ю. Ангелів бачимо при Божому гробі по Христовому Воскресінні, а опісля – при Його Вознесенні на небо.

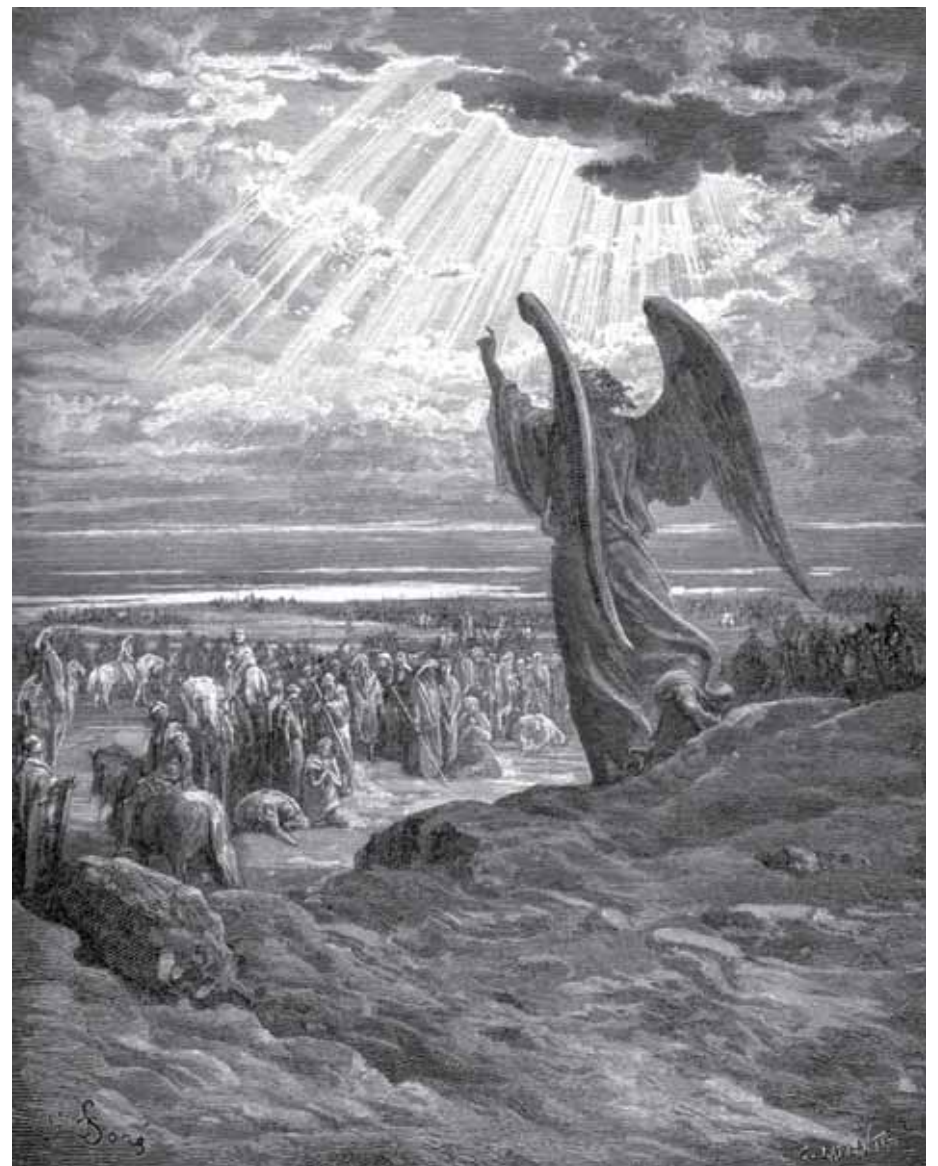
Осібний рід Ангелів з волі Божої є опікунами й охоронцями людей. Тому звуться вони Ангели-Хоронителі. У

ПРО ПОЧИТАННЯ СВЯТИХ АНГЕЛІВ

псалмі 90-му сказано: «Бо Ангелам своїм Він повелить про тебе, щоб берегли тебе на всіх дорогах твоїх». А про малих дітей Христос каже: «Кажу бо вам, що Ангели їхні на небі повсякчас бачать обличчя мого Небесного Отця» (Мат. 18, 10). Кожна людина від народження аж до смерті має свого опікуна, Ангела-Хоронителя. Св. Отці Церкви на основі св. Письма вчать, що також кожна родина, громада, край чи народ мають своїх Ангелів-Хоронителів.

Наш Ангел-Хоронитель через ціле наше життя, кожної хвилини і на кожному місці, з волі Божої над нами чуває, нам піддає добрі думки, перестерігає перед гріхом, нас хоронить від небезпек душі й тіла і заносить наші молитви до Бога. Він передусім охороняє малих дітей. Зі щоденного життя на це маємо багато прикладів:

В Нью-Йорку дворічний хлопчик випадає з вікна з одинадцятого поверху. Йому буквально нічого не сталося. І він навіть не плакав. Хто його охоронив?

В штаті Нью-Джерзі одна родина з трілітнім хлопчиком досить скоро їхала авто. На нерівній дорозі нагло відчинилися двері авта, дитина випала й покотилася 75 стіп від авта. Їй нічого не сталося, тільки трошки подряпала обличчя. Хто її охоронив?

Наше відношення до Ангелів

Наш Ангел-Хоронитель – це наш великий добродій. Він – наш провідник до неба, охорона у спокусах, опікун в годині смерті. Звідси пливе й наш обов'язок постійно плекати набожність до свого Ангела-Хоронителя. Часто і щодня молимося до нього і просім помічі й опіки, скільки разів виходимо з дому, в дорозі до праці, під час праці і вертаючись додому. Кожного дня звідусіль грозять нам різні небезпеки для душі і тіла. Часто

дякуймо йому за його опіку. А щоб йому подобатися, стараймося наслідувати його у святості, у служінні Богові, у сповненні волі Божої.

Від коліски поручаймо наших дітей їхньому Ангелові-Хоронителю. Учім їх про нього пам'ятати, його любити і щодня до нього молитися. Наше почитання, молитва й любов до Ангела-Хоронителя запевнить нам його особливу поміч і опіку за життя, а передусім у годині нашого відходу у вічність, як про це наглядно свідчить наступний приклад.

Один місіонер на Філіпінах оповідає таку подію із свого життя. Пізно вночі хтось під його вікном закликав: «Прошу негайно йти там і там до хворого, щоб йому дати св. Тайни». Місіонер іде враз із слугою до названої місцевості. Там тихо, усе спить. Питають у війта, та він нічого не знає про якогось хворого. Вертаються додому. По якомусь часі знову хтось під вікном просить негайно йти до тієї самої оселі. Знову обидва йдуть від хати до хати. І так обходять двадцять домів. І все надармо. Священик,

втомлений, вертається до хати. Чи, може, хтось строїть собі жарти з нього? І знову третій раз той сам голос під вікном. Священик знову йде до тієї оселі, але цим разом – іншою дорогою. На полі стоїть самотня хатина. Заходить до неї, а там – тяжко хворий чоловік. Він радісно вітає священика й каже: «Отче, я знав, що ви прийдете до мене, бо через 50 років рано й вечір кожного дня я молився до свого Ангела-Хоронителя за ласку щасливої смерті». Він приймає св. Тайни і спокійно вмирає. Хто аж три рази так настирливо кликав до нього священика в годині смерті? Без сумніву, це був його Ангел-Хоронитель!

Молитва до Ангела-Хоронителя: «Ангеле Божий, Хоронителю мій, Ти все при мені стій! Рано, ввечері, вдень, вночі будь мені до помічі!»

СОЛОНКА

1515 рік – це дата, яку варто сприймати як першу писемну згадку про Солонку, а також про те, що тут у цей час була парафія. Вона, ця дата, зафіксована в Актах градських і земських та стосується того, що священик о. Семен із Солонки отримав від короля звільнення від податків на три роки. За це, однак, мусив зі свого млина давати щороку до замку по 15 колод муки.

У цих же Актах під роками 1544-1546 знаходимо згадування про те, що у львівському земському суді розглядалася справа між о. І.Поповичем із Солонки та Тимком Самбором із Горбачів.

Неспокійно було на парафії 1562 року. Саме тоді солонківська громада процесувалася з о. Ілля. Цю справу провадив львівський староста, перемиський каштелян Петро Бажий із Блошева. Весною 1564 року він виніс вирок, але селяни не згодилися із присудом і в 1566 році почався новий процес. Нарешті 1567 року сам король Зигмунд-Август наказав громаді платити священикові десятину, а Петро Бажий змушений був іще раз розбиратися зі скаргою селян.

Та сталося непередбачене: місцеві жителі почали ігнорувати свого пароха і при потребі зверталися до священиків із сусідніх сіл. Справа дійшла до короля, і Стефан Баторій став на сторону селян, підтвердивши їхні колишні привілеї. Більше того, коли помер о. Ілля, згідно з традицією, його місце мав зайняти син, але громада вибрала іншого пароха, а король цей вибір підтвердив.

У середині XVIII століття парохом у Солонці був о. Іван Тарашевський, який також відомий як учасник судових процесів. Цього разу священик процесувався зі щирецьким старостою.

В акті перевірки парафії за 1740 рік зазначено, що громада за свої кошти побудувала церкву, а також обдарувала храм півланом поля. Парохом у цей час був о. С.Гембарський, призначений, до речі, за згодою громади. Цього священика теж не обійшли

судові позови. Так, у 1732 році в консисторському суді розглядалася спірна справа між малярським цехом і греко-католицькою церквою в Солонці у зв'язку зі скаргою золотаря Якуба Вронського.

Після о. С.Гембарського парафією кермував о. Іван Помазанський, а після його смерті – о. Борковський.

Дерев'яна церква Різдва Пресвятої Богородиці, збудована 1796 року, по-

задовольняло віруючих, і вони просили консисторію прислати до села нового пароха, бо о. Борковський смертельно хворий. Помер він на 80-му році життя в травні 1824 року, а вже в липні в село прийшов парохом о. Тимофій Засядкевич.

Молодий священик не задовольнив вимог солонківчан, і вони просили декана, щоб той надав їм іншого пароха. Наступного року до Солонки на парафію прийшов о. Іван Максимович, який до того працював у сусідній Жирівці. Парафія, однак, була виставлена на конкурс, в якому переміг о. Є.Яримович. Та оскільки о. Яримович проживав у Львові і не зовсім добре виконував свої пастирські обов'язки, громада села знову скаржилася деканові. Тим часом молодий парох важко захворів і помер у львівській лікарні.

У травні 1832 року з Гуменця в Солонку перейшов о. Гнат Загайський. Вів парафію тільки чотири роки, бо вже 1836 року помер на 35-му році життя. Його наступник о. І.Весньовський теж недовго пробув парохом – прийшов у Солонку в 1836 році і через два роки помер.

Отець І.Пачовський пробув парохом найдовше. Він прийшов сюди 29-річним, а трудився аж до своєї смерті у 1889 році.

Ще при його житті помічником при ньому працював молодий священик о. К.Сосенко. Згодом просив консисторію направити його у Станіславівську єпархію, але після смерті о. І.Пачовського він став завідувати парафією у Солонці. А тим часом на парафію було оголошено конкурс, на який зголосилося аж два священики, потім – ще три. В грудні 1890 року патрон церкви Юліан князь Пузина підписав презенту о. К.Сосенку.

Не дуже добре велося йому у селі, бо в березні 1896 року попрощався із Солонкою, а завідувачем парафії замість нього став о. О.Білинський. Невдовзі парохом сюди консисторія направила о. Л.Підгорецького, який пробув на цій посаді 32 роки – помер 1929 року.

Після нього завідувачем парафії поставлено о. І.Кліща. Він одразу

знайшов з парафіянами спільну мову, і згодом це дало свої результати. Саме за цього священика громада Солонки почала збір коштів на будівництво нового мурованого храму. Право ж на постійного пароха о. І.Кліща отримав тільки у 1936 році.

Отець І.Кліщ помер у Солонці в 1952 році. На його місце прийшов уже православний священик о. В.Політило. За нього церква була електрифікована.

У 1959 році в Солонку прибув о. Г.Федонюк, при якому храм було помальовано і придбано новий іконостас. Після того, як о. Федонюк пішов на пенсію (1979 р.), у Солонку дістав призначення о. А.Каранець. Помер він 1991 року, а на його місце прийшов о. І.Домашовець. Зараз парафія поділена на дві конфесії: УГКЦ та УАПЦ.

Богдан ЗАКАЛИК

Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії

Солонка	Регіон	Львівська область
	Район/міськрада	Пустомитівський район
	Рада	Солонківська сільська рада
	Код КОАТУУ	4623686601
Основні дані		
	Засноване	1433
	Населення	3391
	Площа	4,09 км²
	Густота населення	829,1 осіб/км²
	Поштовий індекс	81131
	Телефонний код	+380 3230
Географічні дані		
	Географічні координати	49° 44' 24" пн. ш., 24° 1' 48" сх. д.
	Середня висота	
	над рівнем моря	344 м
	Водойми	Щирка
	Місцева влада	
	Адреса ради	81131, Львівська обл., Пустомитівський р-н, с.Солонка, тел. 227-13-93

требувала капітального ремонту, тож о. Борковський спільно з громадою прийшов до спільної думки: треба будувати новий храм. Зведений він був

с. Солонка. Вид з супутника

1798 року. Церква мала липові стіни, стояла на мурованому фундаменті. Підлога теж була кам'яна.

Отець Борковський дуже часто хворів і його обов'язки виконував парох с. Вовків о. М.Левіцький. Однак це не

ЦЕРКВА КАНОНІЗУВАЛА ПЕТРА КАЛНИШЕВСЬКОГО

Після скрупульозного дослідження життя і вчинків останнього кошового отамана Запорізької Січі Петра Калнишевського Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату вирішив канонізувати і приєднати до лику святих цього видатного історичного діяча.

Народився Петро Калнишевський близько 1690 року в селі Пустовійтівка поблизу міста Ромни, на тодішньому прикордонні між Московським царством і Річчю Посполитою. Останній кошовий Запорізької Січі був глибоко віруючою людиною і багато допомагав церквам та монастирям України. За своє життя він лише особистим коштом спорудив з десяток церков на Роменщині, у Києві, на Запоріжжі, підносив їм щедрі дари. При всіх 16 церквах, які знаходилися на землях «вольностей Війська Запорозького», діяли церковно-парафіяльні та підвищеного типу школи. Крім цього, при храмах були шпитали для немічних, старих і хворих, які утримувались коштом цього праведника.

У політичному плані Петро Калнишевський відстоював права Запорозжя, задля чого неодноразово їздив з депутаціями до Петербурга. Він намагався посилити свою владу й обмежував права старшини та козацької ради. Дбав про поширення хліборобства й торгівлі у запорозьких степах і тим самим перешкоджав планам Росії в колонізації причорноморських степів та посиленні російської присутності в Україні.

Звісно, це не подобалося північному сусідові. 4 червня 1775 року 100-тисячне військо під командуванням генерал-поручника Петра Текелі, яке поверталось із турецької війни, обступило Січ, скориставшись тим, що Військо Запорозьке ще залишалось на турецькому фронті. Не маючи сил боронитися, П.Калнишевський змушений був здати фортецю без бою. І вже 3 серпня 1775 року Катерина II видала маніфест, яким оголосила, «что нет теперь более Сечи Запорозьской в политическом ея уродстве».

Самого ж П. Калнишевського разом зі старшиною було заарештовано і невдовзі на пропозицію Потьомкіна кошового було відправлено на довічне заслання до Соловецького монастиря, куди він прибув наприкінці липня 1776 року. Монастирському керівництву було наказано утримувати Калнишевського «без відпусток із монастиря; заборонити не лише листування, але і спілкування з іншими персонами та тримати під вартою солдатів монастиря». Отож, тюремний режим стосовно Петра Калнишевського відзначався особливою суворістю. В'язня виводили з камери до церкви лише тричі на рік – на Великдень, Преображення і Різдво. Але в архівах не знайдено підтвердження навіть цього.

Указом нового імператора Росії Олександра Павловича від 2 квітня 1801 року останнього кошового Запорізької Січі було помилувано за загальною амністією і він отримав право на вільний вибір місця проживання. Однак з огляду на свої літа (йому ішов 111-й рік) і стан здоров'я П.Калнишевський залишився ченцем у монастирі, де й помер 1803 року на 113-му році життя. Похований він на головному подвір'ї Соловецького монастиря перед Преображенським собором. Після того, як у 20-х – 30-х роках XX століття на монастирському цвинтарі були влаштовані табірні городи, місце могили праведника було загублене, але до наших днів дійшла надмогильна плита з написом.

Сашко ДЕМЧЕНКО,
«Європейська Україна»

(Продовження у наступному числі "МЕТИ")

ЖИТТЯ СВЯТОЇ ГЕНОВЕФИ ЛУЧЕЛНИЦІ

(Продовження. Початок у попередніх числах «Мети»)

розповіла йому цілу історію від своїх дитячих років аж до того часу, а відтак говорила далі:

– Дивися, мій сину: той золотий перстень, що маю на пальці, – від твого батька.

– Від батька? – прошу тебе, покажи мені його! Від мого Небесного Отця бачив я вже багато гарних речей: сонце, місяць, зорі, квіти, ягоди і багато іншого, але від мого земного батька ще не бачив я нічого.

Геновефа зняла з пальця перстень і дала синові. А той, розглядаючи його, сказав:

– О, який він гарний! Чи батько мій має ще багато таких чудових речей і чи мені їх дасть?

– Дасть, – відповіла Геновефа і одягла перстень на палець. – Коли помру, стягнеш перстень, який я буду носити до самої смерті як доказ, що до кінця мого життя я дотримала мужу вірність і любов. І справді, любов моя до нього була прекрасною, як це золото в перстні, а вірність моя буде чистою і вічною.

Коли прийде до людей, запитай їх про графа Зифрида – твого батька. Попроси їх, щоб показали тобі дорогу до графа, але не говори нікому, хто ти і звідки йдеш. Коли прийде до Зифрида, віддай йому перстень і скажи, що це присилає йому твоя мати на знак, що ти є його сином. Вмираючи, казала тебе привітати і сказати, що була невинною і дарує йому його хибу; ще побачить його в небі, коли це неможливо на землі. І пам'ятай, дорогий сину: живи завжди побожно і чесно! Не сумуй і не плач по моїй смерті. Не забудь також переказати свого батька в моїй невинності. Тільки не забудь жодного слова, що я передала для нього – жодного! Нехай знає, що я любила його в годину смерті, так як тебе люблю. Розкажи йому, як довго я в цій печері жила і просила, щоб забрав моє мертве тіло з цієї в'язниці і поховав у гробі моїх родичів, бо я не стала їх

негідною, хоч за таку вважають мене люди.

Але ще одну річ тобі скажу. Так, як ти маєш на землі батька і матір, так і я маю своїх родичів. Але, Боже, не знаю, чи вони змогли пережити ті прикросі, причиною котрих я стала. Якщо вони ще живуть, попроси свого батька, щоб відвіз тебе до них. Ах, як вони будуть тішитися тобою! Можливо, ця радість допоможе їм забути про смуток, котрий давить їх уже сім років. Ах, мої найдорожчі родичі, скільки ви сліз проллете з жалю над моєю нещасною долею! Ах, дорогі родичі, коли б то ваша донька могла вас ще хоч раз побачити! І ви також бажаєте побачити Геновефу. Коли б ви знали, що я ще живу! Ви думаете, що ваша дитина вже давно зігнала, але прийде час, коли ми ще побачимось. Та надія додає мені відваги зносити мовчки ці терпіння, бо без неї померла б я ще у страшнішій нужді або ще більшій розпуці.

Плачеш, моя дитино? Хоч втрапиш матір, та Бог дасть

Острів Сіте – центр сучасного Парижу – був в давнину центром римського поселення Лютеції. Тут на межі V-VI вв. трудилася преп. Геновефа.

ти тобі дорогого батька! Він тебе поцілує, візьме на руки, пригорне до серденька і назве улюбленим сином. Буде також питатися про мене і плакати з

жалю та радості.

Не спроможна вже більше говорити через втому, вона безсильно впала на мох і довгий час не могла сказати ані слова.

ГЕНОВЕФА ГОТУЄТЬСЯ ДО СМЕРТІ

Поступово злагідніла сувора зима, повіяло свіжим повітрям, сонце засвітило ясніше і зіграло своїм промінням всю землю. Але слабкість Геновефи щоденно збільшувалася і шохвилини їй загрожувала смерть. Вона постійно говорила, що є позбавлена в смертельній хворобі тієї потіхи, що немає при ній священика, котрий би її потішив і скріпив Тілом Спасителя на вічну дорогу. Казала: «Але Ти сам, Батьку Небесний, є завжди при мені. Ти бачиш моє упокорене серце. Прецінь, Ти очоче навідуєшся до людей, які щиро терплять і тужать за Тобою, бо Ти сам сказав: «Я стою під дверима, стукаю. Хто учує мій стук (голос) і відчинить Мені двері, до того прийду і буду з ним споживати вечерю, а він зі Мною». Сказавши це, зложила руки і молилася довго.

Болеслав завжди сидів біля неї не лише вдень, але й майже щоночі. З великого жалю він втратив веселість. Які лиш забаганки міг відгадати по очах Геновефи, то з великою втіхою виконував, піклувався про свою матір з правдивою синівською любов'ю. Брав мох у свої рученята і обтирав ним на стінах печери іній, аби краплі не падали на хвору матір, збирав по скелях і по деревах свіжий мох, щоби зробити м'якшим і вигіднішим ложе для матері. Нераз приносив їй свіжу воду і говорив: «Напийся, дорога мамо, свіжої води, бо твої уста є спрагнені». Іншим разом подавав їй ще тепле молоко і захолював до пиття. Дуже часто обнімав її за шийку і говорив з плачем: «О, найдорожча мамо! Якби я міг замість тебе захворіти, або навіть і вмерти!»

(Продовження в наступних числах «Мети»)

Вітаємо Ювілярів!

У грудні святкують ювілей:

- 30-річчя священства – о. Василь Карабин (31.12)
- 30-річчя священства – о. Богдан Білинський (22.12)
- 30-річчя священства – о. Григорій Собечко (22.12)
- 20-річчя священства – о. Володимир Геш (18.12)
- 10-річчя священства – о. Юрій Васьків (06.12)
- 10-річчя священства – о. Дмитро Мицько (20.12)

50-річчя уродин – о. Ігор Цар (16.12)

Всечеснішого о. Ігоря Царя

вітаємо з ювілеєм 50-ліття від дня уродин. Бажаємо Вам, всечесніший отче, Божого благословення у доброму здоров'ї. Нехай Ваша діяльність спричиниться до прослави Бога і духовного зросту Його дітей у Львові та в Кам'янці-Подільському, а душа Ваша нехай буде завжди освічена променем Божої благодаті.

З християнською любов'ю до Вас: о. Антон Федик та парохіяни церкви Матері Божої Почаївської, що у м. Кам'янці-Подільському

Всечеснішого о. Євстахія Кузика

вітаємо з ювілеєм 20-ліття священства. Бажаємо Вам, всечесніший отче, доброго здоров'я, достатку та душевного миру. Нехай Пречиста Діва Марія своїми молитвами захищає Вас від бід і тривоги, а Ісус Христос дарує мудрість, терпеливість і провадить нелегкою дорогою духовної праці.

Парохіяни греко-католицької громади с. Мавковичі, Городоцького району.

ХВИЛИНА НА ПРИЗДУМУ

«Кожен нехай випробує свою справу [...] не порівнює з іншим» (Гал. 6,4).

Одного прекрасного літнього дня в поїзді їхала жінка. Пейзаж, що відкривався за вікнами вагону, був чудовий. Несподівано біля підніжжя горба вона помітила гарненький літній будиночок. Створювалося враження, що він, розпечений сонцем, буквально світився в темно-зеленій траві. Це було справді захоплююче видовище.

Декілька місяців по тому, коли вже настала зима, ця жінка знову їхала тим же маршрутом. Коли поїзд проїжджав через згадану місцевість, вона, пригадавши собі той дивний будиночок, спробувала відшукати його поглядом серед снігових просторів. Але як же вона була розчарована: на тлі блискучого снігу будиночок здавався брудним і сірим!..

Часто при виборі рішення ми намагаємося порівнювати себе і свою ситуацію з ситуацією інших людей. Наведений епізод підказує нам, наскільки це може бути помилковим. Адже в той момент, коли ми приймаємо рішення, все залежить від конкретної ситуації, від того, хто і що нас оточує.

Питання до себе: «Якими критеріями повинен я керуватися, вирішуючи, чи правильно я поступаю?»

+++

«Я дивлюся не так, як дивиться людина; бо людина дивиться на обличчя, а Господь дивиться на серце» (1 Цар. 16, 7).

Художній фільм «Маска» був знятий на підставі справжньої історії з життя шістнадцятилітнього підлітка Рока Деніса, в якого через рідкісну хворобу відбулося збільшення лицьових кісток, що призвело до великої деформації рис обличчя. І хоча зовнішність Рока була жахливо спотворена, це не зіпсувало його характеру. Він ніколи себе не шкодував і ніколи не злився, а завжди був доброзичливим та уважним до людей. Одного дня Рок із декількома своїми друзями розважався у парку. В кімнаті кривих дзеркал всі із задоволенням сміялися над своїми зображеннями в дзеркалах. Несподівано Рок помітив, що одне із дзеркал так змінило зображення його деформованого обличчя, що воно стало не просто нормальним, але і незвичайно красивим.

Вперше друзі Рока побачили його таким, яким він був насправді – прекрасною людиною, зовні й усередині.

Питання до себе: «Які мої внутрішні якості подобаються мені найбільше? Що найбільше ціную у своїй зовнішності?»

ЗАЯВА ПРО НАМІРИ

1. Інвестор (замовник): Храм Різдва Пресвятої Богородиці УГКЦ.

2. Місце розташування майданчика будівництва: Сихівський район м. Львова, пр. Червоної Калини

3. Характеристики діяльності об'єкту: котельня для комплексу Храму, підвищеної екологічної безпеки для навколишнього середовища не представляє.

Котельня продуктивністю 0,570 квт призначена для тепlopостачання і гарячого водопостачання комплексу Храму.

4. Соціально-економічна необхідність планової діяльності: не визначається.

5. Потреба в ресурсах при експлуатації об'єкта проектування: енергетичні і водні ресурси визначаються в наданих ТУ.

6. Транспортне забезпечення: не використовується.

7. Екологічні та інші обмеження планової діяльності: немає.

8. Необхідна еколого-інженерна підготовка і захист території: у відповідності до проекту.

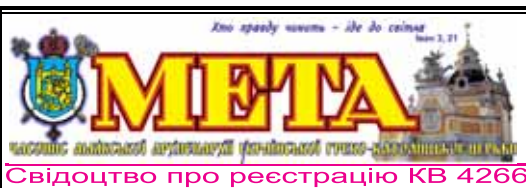
9. Можливі впливи планової діяльності на навколишнє середовище: вплив на повітряне середовище.

10. Відходи (люмінесцентні лампи утилізуються згідно договору).

11. Обсяг виконання ОВНС – повний.

12. Участь громадськості – не визначається

Парох храму Різдва Пресвятої Богородиці – о. Орест ФРЕДИНА

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більше редактор і технічний редактор:
В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.